



LIPPENSTIFT & LEVENSLESSEN

Praktijkverhalen vorige levens

Marianne Notschaele-den Boer

LIPPENSTIFT & LEVENSLERSEN

Praktijkverhalen vorige levens

Marianne Notschaele-den Boer



Uitgeverij RHA Publishing – Zundert

Niets uit deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt worden zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit e-book in pdf mag je doormailen aan anderen, maar het is niet geoorloofd wijzigingen aan te brengen in bestaande teksten en/of lay-out of verhalen te kopiëren voor ander gebruik.

Het copyright van **Lippenstift & Levenslessen** berust bij Uitgeverij RHA Publishing.

© Inhoud/tekst - Marianne Notschaele-den Boer, december 2025

© Gratis e-book, Uitgeverij RHA Publishing te Zundert

© Foto's uit privébezit, rechtenvrije foto's gemaakt met AI

© Coverafbeelding Marianne Notschaele-den Boer

NUR 727

INLEIDING

In dit nieuwe gratis e-book ***Lippenstift & Levenslessen*** vind je bijzondere praktijkverhalen over herinneringen aan vorige levens.

De ene keer duikt een aanwijzing naar een vorig leven op in een droom. De andere keer komt een oude herinnering bovendrijven via een gevoel van herkenning, een innerlijk weten of door onverklaarbare emoties.

Misschien herken je tijdens het lezen iets van jezelf. Wie weet, brengt het je nieuwe inzichten.

De meeste verhalen verschenen eerder in gewijzigde vorm in het spirituele maandblad ParaVisie.

Veel leesplezier!

Marianne Notschaele-den Boer
Reïncarnatietherapeut en auteur

Wil je meer en andere gratis e-books lezen over reïncarnatietherapie en werken met vorige levens, kijk op www.vorigelevens.nl

INHOUD

Inleiding

1. Moeder en dochter
2. De heldere droom
3. Ufonaut
4. Het duel
5. Volgeling van Jeanne d’Arc
6. Aan de schandpaal
7. De kar trekken
8. Eskimovrouw
9. Verslaafd aan lippenstift
10. Loslaten of vasthouden

Wie maakte dit e-book?



1. MOEDER EN DOCHTER

Tussen Iris en haar volwassen dochter Isabella botert het niet. De laatste tien jaren ontlopen ze elkaar. Iris zoekt door middel van een consult bij me uit, wat ze kan doen om de relatie met haar dochter te verbeteren.

Eerder schreef ik voor ParaVisie *Ik ben jouw kind niet!*, een ander verhaal over Iris en Isabella (*). Ze bleken elkaar te kennen uit een gezamenlijk vorig leven in Schotland. 'Iris' was toen roofridder, 'Isabella' zijn buit. Maar moeder en dochter gaan verder terug in de tijd wat herkenning betreft: oud-Egypte. Hun ingewikkelde relatie is een perfecte gelegenheid voor zielsgroei. Elkaar opnieuw tegenkomen in andere incarnaties. Verbinding. Inzicht. Leren. Loslaten. En verder gaan.

(*) Het verhaal 'Ik ben jouw kind niet!' is opgenomen in het gratis ebook [Replay, werken met vorige levens](#), hoofdstuk 3

Cliënten die een afspraak hebben gemaakt voor een consult, komen tevoren vaak als vanzelf in een soort energiebubbel terecht die al met het te behandelen onderwerp te maken heeft. Opeens gebeuren vreemde dingen die ze (nog) niet kunnen plaatsen, maar het is hun onderbewustzijn dat zich subtiel voorbereidt op wat komen gaat.

Zo belde een andere vrouw me overstuur op, om te zeggen dat ze te laat was voor de afspraak, 'want ze was verdwaald in een donker bos'. Ze was slechts één straat van me verwijderd! De omgeving hier is groen en landelijk, van een donker bos is geen sprake. Maar het voorbijgeleven dat de vrouw op het punt stond te gaan behandelen, ging over een verdwaald meisje in een uitgestrekt woud.

De man die een kwartier te vroeg was voor zijn consult, whatsappte me: "Ik ben er, hoor!" Ik zag hem niet, hij stond 150 meter verderop bij de burens op de stoep. Bijna goed. In zijn enthousiasme dacht hij 'dat hij er al was', net zoals in zijn carrière en op het gebied van zijn spirituele ontwikkeling. Toch had hij nog een lange weg te gaan.

Een andere cliënte, die bij aankomst meteen vertelde dat ze na het tanken van benzine op de snelweg 'de slang van de pomp er per ongeluk had afgereden', herinner ik me nog als de dag van gisteren. Ze reed kilometers door, tot een tegenligger haar wees op 'die kronkelende slang' die aan haar tankdop bungelde. Haar sessie stond in het teken van de enorme *slangenkuil* op haar werk.

En een cliënt die kwam voor regressietherapie, meldde bij aankomst: “Ik kon op weg hierheen nauwelijks langs een legercolonne”. Hij ontdekte dat hij een vorig leven als militair had gehad.

Zielsenergie bereidt zich fijntjes voor op wat komen gaat in het consult. Goed luisteren naar wat cliënten als eerste vertellen, geeft bijna altijd informatie over de richting waarin ze zich al aan het bewegen zijn.

Moeder en dochter, priesteressen

Sportieve 70-plusser Iris heeft in de dagen voorafgaand aan onze afspraak ‘zomaar ineens’ last van lichamelijke kwalen. Lopend van de bushalte naar mijn praktijk, struikelt ze onderweg over ‘een net iets te hoge’ betonnen stoeptegels. Ze komt lelijk ten val op haar knieën en handen, krabbelt overeind, slaat het straatvuil van zich af en loopt verder, de pijn van geschaafde handen verbijtend. Als ze na een kwartier lopen bij me arriveert, zegt ze: “Toen ik struikelde en viel dacht ik, dit heeft vast met de komende sessie te maken.” En: “Sinds kort heb ik last van mijn nek en dezelfde rugklachten die ik jaren geleden ook had, na de geboorte van mijn dochter Isabella. Toen had ik trouwens ook zulke last van pijnlijke vingers en handen.”

Moeder en dochter ontlopen elkaar al jaren. Iris heeft veel pogingen gedaan om op de kinderen van Isabella te mogen blijven oppassen, handreikingen gedaan om hun verstoorde relatie te herstellen, maar is niet meer

welkom in het gezin van haar dochter. Onderlinge irritaties zijn te groot. De volwassen dochter vindt de doordringende (helderziende) blik van haar moeder niet te doen en ergert zich dood aan haar moeders interesse voor paranormale en spirituele onderwerpen. Iris zegt: "Ze vindt mijn uitspraken over dingen die ik aanvoel en zeker weet, verschrikkelijk. Ze is een beetje bang voor me." Dat er nauwelijks contact meer is, ervaart de dochter overigens als prima. Iris zegt: "Isabella denkt volgens mij: opgeruimd staat netjes."

Terwijl Iris vertelt over hun relatieproblemen, vormen zich in mijn hoofd spontaan beelden uit lang vervlogen tijden. Een groot tempelcomplex met pilaren. Egypte? Ik 'zie' een slanke vrouw voor me, met lange zwarte haren, gekleed in een wittig chic gewaad. Iris in een vorig leven? Of toch dochter Isabella?

Ik heb meer puzzelstukjes nodig en vraag: "Zeggen 'lange zwarte haren' jou iets?" Iris antwoordt: "Nou, ik had altijd moeite met de lange haren van Isabella. Als kind had ze prachtig donker en lang haar, dat ze dagelijks borstelde. In de badkamer vond ik iedere ochtend lange haren op de grond. Ik heb vaak gevraagd of ze die haren wilde opruimen, maar nee. Tegelijkertijd vond ik het gek dat ik me daar zo aan ergerde."

Lange haren staan voor kracht. Het plaatje van de vrouw met lange zwarte haren wordt duidelijker: een Egyptische priesteres (Isabella). Zij draagt een wit linnen gewaad dat tot haar enkels reikt. Gouden sieraden om haar blote bovenarmen. Ze staat halverwege een hoge

stenen trap, die de grijzige diepte in gaat. Een andere vrouw (Iris), jonger en eenvoudiger gekleed maar ook overduidelijk een priesteres, loopt naar beneden. Ze daalt dezelfde stenen trap af.

“Heb je iets met Egypte?” informeer ik. Iris antwoordt: “Thuis heb ik een Ankh van messing, ongeveer vijftientwintig centimeter groot. Die is speciaal voor mij gemaakt en afgestemd op mijn energie. ’s Avonds lig ik graag in bed op mijn rug en houd ik met mijn linkerhand de onderkant van de Ankh vast. Mijn rechterhand leg ik op mijn hart. Rustig ademend let ik op de energie die ik voel stromen. Mijn lichaam gaat daarvan tintelen en zo val ik lekker in slaap. Dit voelt als thuiskomen.”

De val van de trap

Dat blij gevoel van thuiskomen rakelt bij Iris eveneens verdrietige gevoelens op. Samen ontrafelen we gebeurtenissen van lang geleden, die Iris later zo samenvat: “Atlantis... dáár ken ik Isabella van! Dáár is de eerste jaloezie ontstaan. In een leven erna, in oud-Egypte, kwam ik mijn dochter van nu weer tegen. We herkenden elkaar op zielsniveau. Zij was hogepriesteres, ik leerling. Zij begeleidde leerling-priesteressen, gaf ons opdrachten. Ik had groot respect voor haar en zag enorm tegen haar op. Zij was mooi, daar was ik niet afgunstig op. Ik voelde mezelf fijn, de lessen en opdrachten die ik kreeg om van alles te leren, gaven me voldoening. Het samenzijn met andere leerlingen was gelijkwaardig en prettig. Met haar niet.

Ik was voor haar een bedreiging omdat andere priesters mij aanmoedigden en complimenteerden met de vorderingen die ik maakte. Zij was de hoogste, vond zij. Ze liet me 'klusjes' doen om me te testen op mijn uithoudingsvermogen, maar ik deed alle opdrachten goed en ze kon hierop niets aanmerken. Dat ergerde haar. Ik had allang in de gaten dat ze mij niet mocht. Ook andere leerling-priesteressen kregen dat door. Zij was hoogmoedig en trots. Liep overal met een air van 'ik ben de voornaamste priesteres!' Zij kon het niet hebben dat ik alles zonder mopperen deed, zonder fouten te maken. Mijn uithoudingsvermogen scheen onuitputtelijk. Het begon haar te dagen, dat als ik haar voorbij zou streven, ik hoger in rang zou kunnen komen dan zij. Daarom bleef ze me negatieve aandacht geven.

Ik legde mijn proeven, ook die andere priesters me gaven, met goed gevolg af. Ik werkte daar graag met de Ankh! Heerlijk, die helende levensenergie aan anderen te mogen geven nadat negatieve energie was weggetrokken met de 'benen' van de Ankh. Wij leerlingen, oefenden veel op elkaar. Hoogwaardige, zuivere energie kwam vrij na onze oefeningen met de Ankh."

Aan dat mooie leven in Egypte komt onverwacht een einde. Iris: "De afgunstige priesteres wachtte een goed moment af om mij te dwarsbomen. Ik moest voor een speciale oefening de lange stenen trap af naar beneden, in de piramide. In een tevoren afgesproken ruimte moest ik me bij andere leerlingen voegen, om te oefenen met energie. Ik begon met de afdaling en stond nog vrij bovenaan, zij kwam naar boven gelopen. In het

passeren raakte ze me *nét* even aan, het leek haast per ongeluk, waardoor ik mijn evenwicht verloor. Ik tuimelde de stenen treden af naar beneden.

Op de bodem zag ik mijn ontzielde lichaam liggen, mijn hoofd geknakt naar achteren, mijn rug en polsen gebroken. De val had mijn nek gebroken.”

Iris’ uithoudingsvermogen als leerling-priesteres was groot. Ze was jong en enthousiast, en bleef maar proberen alle oefeningen en opdrachten die (hoge)-priesters haar gaven, goed uit te voeren. Precies zo, doet Iris nu nog steeds haar best om Isabella te begrijpen. Iedere andere moeder had het waarschijnlijk allang opgegeven om de verstoorde relatie aan te pakken. Opnieuw volhardt Iris in haar taak. Ze wil een goede moeder zijn voor haar dochter en blijft - tot grote ergernis van Isabella - alsmaar proberen hun verbroken contact te herstellen. Niet wetende, dat bij Isabella hierdoor ook oude zaken worden opgerakeld in *háár* onderbewustzijn.

Dochter Isabella is nog steeds bang voor en misschien ook een tikkeltje jaloers op de priesteressenenergie die haar moeder in zich draagt. Als ze haar moeder niet onder ogen komt, heeft ze daarvan geen last.

Moeder vertrouwt op de Ankh, werken met energie, ‘zeker weten’. Isabella is bang voor dat spirituele gebeuren. Zolang ze haar moeder uit de weg gaat en contact vermijdt (‘opgeruimd staat netjes’) hoeft ze niet te dealen met haar eigen angst voor het paranormale,

noch met oude schuldgevoelens over het uit de weg ruimen van een leerling-priesteres.

Iris voelt zich verdrietig omdat ze niet meer mag oppassen op de kleinkinderen en dat ze geen deel meer mag uitmaken van Isabella's gezin. Net als in Egypte, toen 'al het mooie contact met de anderen plotseling voorbij was', nadat ze van de stenen trap was geduwd.

Perron

In het twee uur durende consult maakte ik meerdere vorige levens inzichtelijk die betrekking hadden op de moeizame relatie die gaande is tussen moeder en dochter. Idealiter werk je bij een traumasituatie in een vorig leven op lichaams-, ziels- én emotioneel -niveau, maar er was vanwege tijdgebrek geen gelegenheid om aandacht te besteden aan ontlading van oude emoties. Iris moest wel veel boeren, wat de nodige opluchting gaf. Ik benadrukte zoveel mogelijk overeenkomsten én verschillen tussen Iris en Isabella, vroeger en nu.

Een week na bovengenoemd consult reist Iris met het openbaar vervoer. Op een treinstation neemt ze één van de betonnen perrontrappen naar beneden, richting uitgang. Deze grijze stenen treden herinneren haar aan de stenen trap die naar het binnenste van de piramide leidde en rakelt het oude verhaal weer op. Het universum helpt spontaan een handje, want pas nu volgt de ontlading van het diep weggestopte verdriet.

Iris e-mailt: "Ik had tóen pas de heftige emoties en moest zoveel huilen en snikken, ik kon niet meer

stoppen. Thuis aangekomen bij mijn partner barstte ik weer in huilen uit. Gezucht, geboerd, nog een moeilijke ‘bevalling’ met een stevige ontlasting. Met recht ontlasting. Ik voel me weer in mijzelf gedaald en als herboren. Ik wil dat die nare, negatieve en niet respectvolle energie die er ooit tussen ons was, stopt. Ik geef haar niet de schuld, want ik weet veel van karma. Alles gebeurt met een reden en we zijn ons meestal niet bewust van allerlei diepere oorzaken. Ik ben blij dat ik de oorsprong begrijp van ons gedrag in dit gezamenlijke leven.”

De rollen van lang geleden zijn omgedraaid wat opvoeding en leren betreft. Iris is als helderziende moeder nu de oudste en wijste, de hoogste in rang. Isabella mag haar moeder vertrouwen, leren omgaan met gevoelens van jaloezie en haar angst voor paranormale onderwerpen. Niet iedere moeder/vrouw is een concurrerende priesteres.

Levenslessen

In relaties en conflictsituaties komen we onszelf en elkaar tegen. Net zolang tot oude pijn verwerkt is en we weten hoe het is om ons staande te houden in verschillende relatievormen. We leren om elkaar lief te hebben. Daarom nemen we als zielsenergie telkens in andere lichamen plaats, in andere tijden en in andere plaatsen, en vertolken we andere rollen. Reïncarnatie: aan den lijve ondervinden hoe iets is, telkens vanuit een wisselend perspectief.



2. DE HELDERE DROOM

Personeelsmanager Susan (40) volgt in deeltijd een opleiding tot intuïtief coach. Op het instituut waar ze les krijgt, ontmoet ze docente Ingrid. Vanaf dag één dat ze elkaar in de ogen kijken, is de sfeer tussen hen gespannen.

Nadat Susan een droom heeft gehad waarin Ingrid een merkwaardige rol vertolkt, neemt ze contact met me op. Bevat de droom een aanwijzing naar een vorig leven?

Susan heeft een heldere droom gehad tijdens haar slaap. Ze zegt: “Ik denk dat er een verwijzing in zit naar een vorig leven, maar ik kan er niet bij. Of ik durf niet. Ik hoop dat jij me kan helpen.”

“Wat droomde je precies?”

“Dat ik met studenten van de opleiding tot coach aan het praten was. In mijn handen had ik een witte platte doos vast. De deksel stond open. In de doos zaten tientallen

kleine ronde brilletjes in vrolijke kleuren. Het waren spirituele duikbrilletjes. Je kon met die brilletjes onder water kijken en zelfs in troebel water de wortels van lotusbloemen goed zien. Ik vond dat grappig omdat de groei van lotusbloemen vaak vergeleken wordt met onze spirituele ontwikkeling.”

Susan: “Opeens verscheen Ingrid in mijn droom. We maken het elkaar op het opleidingsinstituut niet gemakkelijk, onze karakters botsen nogal. Wel waardeer ik haar vakken kennis als docent en zij vindt me een enthousiaste leerling. Ze deed heel vriendelijk, maar ik was op mijn hoede. Was die vriendelijkheid wel echt? Ingrid pakte een brilletje uit de doos die ik vasthield. Het was kapot. Ze hield het recht voor mijn neus en keek ernstig. Ze zei *‘Sorry, dat ik lang geleden de focus verkeerd heb gelegd.’* Ik keek haar vragend aan. Wat bedoelde ze?

Daarna ging ze in de droom plotseling achter me staan en gaf me een klein duwtje in de rug alsof ze me wat wilde laten zien. Ik zweefde weg van haar en de studenten, in de richting van een andere ruimte, een kamer met een dichte deur. Het voelde aan alsof Ingrid haar excuses wilde aanbieden voor iets wat lang geleden was gebeurd en dat nog steeds tussen ons in staat.

De deur ging open. Ik mocht zelf weten of ik de drempel over zou gaan, maar ik durfde niet. Ik werd bang en schrok wakker. Ik durfde niet meer in slaap te vallen uit angst om verder te dromen. Toch wil ik deze droom begrijpen, daarom ben ik hier. En omdat ik vermoed dat het iets met vorige levens te maken heeft.”

Chinees praalgraf

Susan laat me paranormaal meekijken in haar beeldherinneringen, zodat we samen kunnen achterhalen tot welke informatie de droom toegang geeft.

“Kun je terugkeren naar de paniekgevoelens die je had op het moment dat je wakker werd?”

“Mijn hart bonsde. Ik was bang. Ik durfde niet te kijken naar wat er in die kamer te zien was. Ik wilde gillen en schreeuwen, maar er kwam geen geluid uit mijn mond.” Ik kijk mee en zie een groot zwart gat opdoemen. Het woord *diepzielduiken* komt in me op. Susans spirituele droomduikbrilletjes heb ik niet nodig, want ik ‘duik’ in het zwarte gat om te ervaren wat er gezien mag worden. Het gapende gat verandert van vorm. Er ontstaat een smalle trechter, waar ik doorheen kan. Ik ‘val’ en het is alsof ik terugglijd in de tijd. Jaren, eeuwen...

Mijn waarneming eindigt in een afgesloten vertrek, de ruimte die Susan niet alleen durft te betreden: een grote vierkante kamer met een hoog plafond. In het midden van die kamer staat op de grond een houten sarcofaag. Meestal is een sarcofaag gehouwen uit steen; dit exemplaar is van roodbruin mahoniehout en geeft nauwgezet de lichaamscontouren weer van een kleine Aziatische vrouw. De vrouwenfiguur ligt op haar rug, haar handen ineengevouwen op haar bolle buik. Ze moet zwanger zijn geweest op het moment van overlijden. De houtsnijkunstenaar die dit lang geleden maakte, leverde een schitterende waarheidsgetrouwe

kopie van haar kleine lichaam. Een lichaam dat nu 'gevangen' is in de sarcofaag.

Ik vertel Susan wat ik zie. Ze rilt en zegt: "Ik krijg het koud. Ik zou willen gillen, wakker willen worden uit een hele slechte droom, maar dat kan niet. De vrouw die ik was, is dood. Ik voel hoe mijn ziel toen met een ruk omhooggetrokken werd uit mijn dode lichaam. Aan gillen kwam ik niet meer toe."

"Bekijk eens vanaf een veilige afstand wat je ziet en weet."

"Ik was een jonge vrouw, in een vorig leven in China. Eeuwen terug. Ik lig op mijn rug en ben gestorven. Mijn ziel hangt zo'n beetje boven de sarcofaag. Ik kijk naar beneden en zie de vrouw liggen die ik toen was. Ze hebben me perfect nagemaakt, me precies zo weergegeven zoals ik eruitzag. Op het einde van dat leven, zwanger, met mijn dikke buik. Alles in hout. Een lange jurk, vlechten boven op mijn hoofd, bijeengehouden met lange pennen. In dat leven was ik een knappe vrouw."

"Wat kun je vertellen over de kamer waarin het lichaam zich bevindt? Ik zie de sarcofaag in het midden op de grond staan. Ook zie ik meerdere houten planken aan de wanden. Waar zijn die voor bedoeld?"

"Het is een graftombe. Een afgesloten vertrek waar niemand meer bij kan. Aan de buitenkant verzegeld. De toegangsdeur is voor altijd dicht. Aan de muren zijn stellingen bevestigd, daarop staan gebruiksvoorwerpen. Overal ligt een laagje stof op."

Ik kijk mee en zie een houten wieg, een kinderstoel, een kiepwagen met wielen. Kinderspeelgoed. Alles uitgevoerd in mahoniehout. Stoelen, een tafel, borden, bekers, opbergkisten, een kast. Replica's van hout. Een praalgraf, volgestouwd met nagemaakte dagelijkse gebruiksvoorwerpen, die de overleden vrouw als gift meekreeg van haar dierbaren voor in het hiernamaals. Susan snift verdrietig: "Ik wilde niet dood zijn, ik wilde leven! Ik wilde die spullen gebruiken, niet naast me hebben in dat graf!"

Keizersnede

De jonge Aziatische vrouw had een slechte gezondheid, die er niet beter op werd gedurende haar zwangerschap. Susan: "Ze lieten een dokter komen, die weinig meer voor me kon doen. Zijn kruiden hielpen niet. Hij zette nog bloedzuigers (*), maar ik was al veel te verzwakt. Artsen van nu kunnen veel meer. De zwangerschap was zwaar. Ik had een zwakke gezondheid en was zwanger van een tweeling. Op het laatst was ik zo ziek, ik kon alleen nog maar liggen."

(*) Bloedzuigers zijn wormen die zich via zuignapjes voeden met het bloed van menselijke lichamen, als ze daarop gezet worden. Ze worden al eeuwen gebruikt bij ziekten en kwalen. Men geloofde dat door het zetten van bloedzuigers 'ziek of slecht bloed' werd verwijderd en dat dit ten goede kwam aan iemands gezondheid.

In verwachting zijn van een tweeling was in die tijd uitzonderlijk, complicaties haast onvermijdelijk. Susan vervolgt: “De dokter hielp bij de bevalling, er mochten verder geen mannen bij zijn, alleen vrouwen. Nadat één kindje doodgeboren was, ging het mis. De tweede zat vast en wilde er niet uit. Ten einde raad sneed hij mijn buik open. *Zijn focus lag niet op mij!* Ik wilde gillen van pijn, maar ik verloor het bewustzijn en voelde het leven uit me wegtrekken. Hij heeft de tweede baby wel kunnen redden. Ik zag hem weggaan met een klein bloederig hoopje mens. Hij koos niet voor mij, maar voor het kind. Nageslacht voortbrengen was belangrijker. Ik stierf bij die bevalling.”

De betekenis van de droom begint te dagen bij Susan. Op de coachingsopleiding ontmoette ze docente Ingrid. “Ik was tijdens haar lessen soms bang dat er niets goeds uit mij kon voortkomen, terwijl ik toch mijn best doe en veel studeer.” Onbewust reageerde Susan op een bevalling uit het verleden, die uitmondde in een primitief uitgevoerde keizersnede. Ze herkent in de man die haar toen opensneed, Ingrid van nu. Ingrid, de docente die ze waardeert om haar vakkennis, maar die ze tegelijkertijd wantrouwt. De Aziatische vrouw stierf met de gedachte dat de helpende dokter zijn aandacht niet op haar richtte, maar op het levend ter wereld brengen van haar baby’s. Ze vult aan: “Ingrid was toen die man die hielp bij de bevalling. Toevallig heb ik een keer gehoord dat ze gynaecoloog wilde worden, maar dat ze die studie afbrak omdat ze vond dat er bij bevallingen zoveel kan misgaan. Dat wilde ze niet op

haar geweten hebben. Naast les in coachingstechnieken geeft Ingrid ook les in Chinese kruidenleer bij een ander instituut.”

Excuses

Susan glimlacht en zegt: “Wonderlijk, de puzzelstukjes passen precies in elkaar.”

“Het kan zijn dat jullie hernieuwde kennismaking op zielsniveau gevolgen heeft gehad. In dromen kan zo iets tot uiting komen. Hoe voel je je nu, als je aan jouw droom terugdenkt?”

“Opgelucht. Ik ben plotseling niet meer bang voor haar autoriteit als docent. Bijzonder, dat we een leven hebben gehad waar we elkaar uit kenden.”

In stilte vraag ik me af of Ingrid weet dat ze een vorig leven heeft gehad als dokter in het oude China? Of ze een herinnering heeft gehad aan een primitieve keizersnede uitvoeren... Worstelde de dokter met zijn gemaakt keuzen om het leven van de borelingen voorrang te geven aan het leven van de moeder?

Na het bekijken en begrijpen van de droom, die zijn (lotus)wortels had in een voorbij leven in het oude China, was de kou uit de lucht tussen leerling en docent. Susan was niet van plan de betekenis van haar droom met Ingrid te delen. Ze zei: “Misschien vindt ze het raar en gelooft ze niet in elkaar kennen uit een ander leven. Ik ben in ieder geval heel dankbaar voor de boodschap uit mijn droom.”

Ik ben het met Susan eens. Dit keer was het duiden van haar droom voldoende en was het belangrijker om haar blik te richten op het hier-en-nu. Voor het maken en ontvangen van excuses, op welke manier ook, is het nooit te laat.



3. UFONAUT

Lichtwezens van buitenaardse oorsprong doen op aarde graag ervaringen op, maar contact leggen met de menselijke soort valt nog wel eens tegen. In een vorig leven in de prehistorie vond een ontmoeting plaats tussen kosmonaut en aardbewoners.

Tijdens een bijeenkomst voor therapeuten ontmoette ik een nieuwe collega waarmee ik in gesprek raakte. Laat ik hem Jonas noemen. Jonas was midden vijftig, ik was op dat moment begin dertig en bezig met het opstarten van mijn praktijk reïncarnatietherapie. Jonas zat als psychotherapeut ruim twintig jaar in het vak en ik schatte zijn expertise hoog in. Ik was benieuwd wat hij vond van nieuwe regressietechnieken omdat hij zich op dat vlak liet bijscholen.

In ons korte gesprek merkte hij zijdelings op: “Je staat wel erg vaak met jouw schrijfsels over reïncarnatie-

therapie in ons verenigingsblad. Als je maar niet denkt dat mensen op je zitten te wachten.” Het klonk onaardig en ik voelde me geroepen verdedigend te antwoorden. “Ik vind het geweldig om reïncarnatietherapeut te zijn en praktijkverhalen van cliënten te delen met anderen.” Hij keek me meewarig aan en zei: “Je komt net kijken. Wat weet jij nou op jouw leeftijd over mensen en trauma’s? Als therapeut heb je levenservaring en empathie nodig, dien je menselijk te zijn. Ben jij dat wel, menselijk?”

Hij draaide zich om en liep weg, mij in totale verwarring achterlatend. Hoezo zou ik geen mens zijn?

Geschrokken van zijn opmerking vroeg ik me af wat hij precies bedoelde. Was hij jaloers? Hij kon toch zelf ook artikelen gaan schrijven over cliëntencases? Als beginnend therapeut had ik minder ervaring met cliënten dan hij, maar over empathie beschikte ik zéker.

Met knikkende knieën liep ik naar het toilet. Ik had dringend een glas water nodig, mijn keel zat dicht en tranen stonden in mijn ogen. Wat overkwam me?

Bij de wasbak van het toilet stond een collega haar handen te wassen. Ze keek me aan, zag mijn ontredding en vroeg: “Wat is er met jou aan de hand?” “Jonas zei dat ik geen mens was!” Dat waren niet zijn exacte woorden, toch had ik ze zo wél opgevat. Ze stelde me gerust: “Je bent heus een mens, in dit leven al helemaal, maar misschien is jouw herkomst buitenaards en niet menselijk? Zijn we niet allemaal hier op aarde om te leren hoe het is om mens te zijn?”

Van vorm veranderen

Kort daarna besloot ik door middel van een regressie-sessie uit te zoeken waarom ik zo geschrokken was van Jonas' onvriendelijke opmerking.

Ik kwam terecht in herinneringen aan een oude ervaring van heel lang geleden. Als lichtwezen was ik vanuit een ander sterrenstelsel met een andere beschaving naar de aarde toegekomen. Het energetische ruimtevoertuig waar ik me indertijd in verplaatste bestond uit een mix van mijn zielsenergie, gedachtenkracht, kristallen én mineralen die op aarde onbekend waren, maar op mijn thuisplaneet normaal en in grote hoeveelheden aanwezig. Ik was in staat met deze bijzondere combinatie een sterk, ovaal en plat gestroomlijnd energieveld te creëren dat mijn lichtkern omsloot als beschermende huls. Met dit 'voertuig' kon ik met ongekennde snelheid het heelal doorkruisen zonder me te bekommeren om tijdsbarrières of lichtjaren, die ik moest overbruggen. Mijn reisdoel en coördinaten waren gezet op: de energiekleuren paars en blauw op planeet aarde brengen en onder de aardbewoners verspreiden.

Wezens die op aarde leefden kende ik van holografische projecties. Ik was nieuwsgierig naar hoe alles er in het echt zou uitzien. Het lichtwezen dat ik was, was geslachtloos en zonder enige vormbeperking: een lichtkern met een enorme hoeveelheid pulserende diffuse lichtenergie in de kleuren lilapaars, zacht oranje, lichtblauw, geel en zilver. Dit hadden alle wezens in de buitenaardse beschaving waartoe ik behoorde, net zoals

vibratie op hoge energiefrequenties en in telepathisch contact staan met elkaar. Vaste vormen waren er nauwelijks in het sterrenstelsel waar ik me gewoonlijk voortbewoog. Een soort Atlantis, maar dan energetisch en technisch nóg meer verfijnd.

Tijdens de ruimtevlucht oefende ik om mijn vibrerende energiemassa te laten lijken op de verdichte vorm die aardwezens zouden hebben. Het krimpen van mijn energieveld tot aardse mensproporties was het lastigste onderdeel van deze missie. En uit de holografische beelden over planeet aarde en zijn bewoners viel niet precies te herleiden hoe klein of groot die aardse wezens in werkelijkheid waren. Ver weg in de ruimte draaide alles om pulserende, ijle en diffuse energie.

Landing

Het ruimtevoertuig (waar ik als energiewezen onderdeel van uitmaakte) landde op de mij nog onbekende planeet in een drassige omgeving. Ik ontkoppelde mijn wervelende energiestroom van de kristallen en de ijzerhoudende mineralen. De geklonterde mineralen en kristallen werden weer vloeibaar, transparant en vloeiden terug in mijn energieveld. Zo maakte ik me los van het ovale energievaartuig, dat hierdoor 'oploste'. Het was vreemd om zonder andere lichtwezens te zijn waarmee ik altijd in verbinding stond, het voelde eenzaam.

Ik deed wat me te doen stond en creëerde met gedachtenkracht en zielsenergie een menselijke vorm: romp, hoofd, benen en armen. Ik vond mezelf goed gelukt als creatie: een wezen met aardse, vaste vormen die op de holografische projectie leek die ik eerder had gezien. Bewegen en ademen was zwaar, de lucht om me heen verstikkend. Als ik mezelf toen in een spiegel had kunnen zien... een dun, reusachtig groot, mensachtig wezen van zeker tweeëneenhalve meter hoog met een vierkante constructie op de borst, geavanceerde techniek die me moest laten ademen. Daaraan op stofzuigerslangen lijkende filters die naar mijn 'neus' toeliepen. En dan nog ging ademen niet soepel. Als nieuw menswezen was ik veel te groot, veel te lang en veel te dun in vergelijking tot aardlingen.

Om me heen zag ik nieuwe kleuren: voornamelijk groen en bruin (bomen en planten) en vormen die ik niet kende. Het sterrenstelsel waar ik vandaan kwam, daar vibreerde alles in zachte pasteltinten en luchtige rekbare energieniveaus. De kleuren hier waren anders: hard en fel. De groene en bruine vaste vormen met hun op elkaar gepropte moleculen kwamen vreemd op me over. Ik was gewend aan ijle substanties die je à la minute zelf van vorm kon laten veranderen: vergroten, verkleinen, uittrekken en verdichten.

Ik was aanbeland in een periode van de geschiedenis die we nu de prehistorie of de tijd van holbewoners noemen. Ik zag enkele kleine, gedrongen, gebogen lompe figuren. Een groepje woest uitziende primitieve

wezens naderde. Mogelijk waren ze afgekomen op de lichtflits en de knal waarmee ik hun groene, vruchtbare bodem had geraakt. Ze stopten en bleven op afstand naar me kijken. Daarna gromden ze, dreigend zwaaiend met hun armen.

De eerste menselijke emotie waar ik kennis mee maakte was verbazing, daarna paniek. Lange dunne stokken met een stenen punt vlogen me door de lucht tegemoet. Deze vijandige ontvangst had ik niet verwacht. Het eerste contact met aardbewoners had ik me totaal anders voorgesteld.

Mislukte communicatie

Ik probeerde te redden wat er te redden viel. Maakte de kleur lichtblauw in mijn energieveld groter. Donkerblauw. Meer geel erbij. Voegde paars toe. De kleurennevel steeg op vanuit mijn hoofd in de richting van het groepje aardlingen. Immers, de bedoeling was dat ik verschillende energiekleuren op hen zou overbrengen. Mijn ondertussen steeds groter wordende gekleurde energieveld liep wijd en verdund uit, en bewoog zich steeds sneller in draaikolken vanuit mijn nieuwe menselijke vorm, duidelijk zichtbaar voor de holbewoners, in hun richting. In een uiterste poging contact te leggen voegde ik de kleur zilver toe aan de randen van mijn energieveld. Het metalige zilver knetterde en vonkte.

Dit werd angstaanjagend gevonden want een nieuwe regen van speren kwam op me af. Ze begrepen de lange

dunne slungelige mensvorm van buitenaardse afkomst met zijn kleurenmissie niet.

Op dat moment dacht ik er helemaal niet aan om mijn oorspronkelijke lichtvorm om te zetten in een op tijd weg zoevend energievoertuig. Ik had kunnen vluchten, maar daarvoor was het al te laat. Mijn mensachtige lijf bleef op de drassige grond liggen. Onbeweeglijk.

De groene bodem onder me voelde hard en bobbelig aan. Het dreigende grommen was vlakbij en veranderde in vreugdekreten toen de aapachtige mensen er achter kwamen dat ik niet meer bewoog. Het onbekende enge wezen, ik, was dood.

Ze betastten met hun kleine dikke vingers mijn tweede buitenhuid, een energetisch gecreëerd dun en flexibel ruimteschild. Ze hadden geen idee wat dat was, wat ik was, waar ik vandaan kwam of wat mijn bedoeling was.

Mijn lichte (ziels)kleuren stegen op, de vorm waartoe ik me 'gekneed' had was kapot. Een mislukte eerste incarnatie op aarde, maar mijn van oorsprong buitenaardse energie was weer vrij. Vrij om te gaan waarheen 'ik' wilde.

Had ik meer op het uiterlijk en de grootte van deze holbewoners geleken dan was 'missie aarde' vast beter gelukt. Mijn ziel, mijn hele wezen, onthield van dit onvriendelijke aardse welkomstcomité dat ik er niet voor honderd procent menselijk uitzag. Al had ik zeker goede pogingen gedaan om me aan te passen aan menselijke wezens en me als zodanig te transformeren en te presenteren.

Wat men niet kent...

Het gesprek dat ik had met Jonas, waarin hij vroeg of ik wel menselijk was, wierp me in één keer terug naar deze oude ervaring in de prehistorie. Heden en (ver) verleden liepen in elkaar over.

Het ruimtewezen nam een kijkje op planeet aarde, holbewoners zaten niet op zijn komst te wachten. De kosmonaut wist weinig tot niets over menselijke vormen en emoties. Als beginnend reïncarnatietherapeut wist ik weinig van emoties en trauma's. Gedreven door mijn enthousiasme en nieuwsgierigheid schreef ik artikelen die Jonas, met zijn focus op de gevestigde reguliere psychotherapie, irriteerden. Door mijn nieuwsgierigheid en enthousiasme vond ik schrijven over regressies naar vorige levens leuk om te doen. Met eenzelfde nieuwsgierigheid startte het lichtwezen zijn ruimtereis richting planeet aarde.

De gespreksenergie tussen Jonas en mij leek op een herhaling van oude zetten, zoals bij de ontmoeting tussen ufononaut en holbewoners. Vernieuwing in bestaande therapieën wordt niet altijd warm onthaald. Wat men niet kent, eet men niet. Net zoals het lichtwezen vijandig werd onthaald door de prehistorische mens. Jonas had gelijk, mijn oorsprong is buitenaards en dat geldt voor velen: *we are spiritual beings having a human experience*. En o.a. dankzij reïncarnatie-ervaringen komen we daarachter. We zijn geen mensen die telkens spirituele ervaringen opzoeken, maar

spirituele lichtwezens die ervaringen opdoen in een mensenlichaam.

Jonas' onaardige opmerking liet me spiritueel groeien. Onbedoeld zette hij me op het spoor van regressie-sessies met *aliens*, ufonauten en andere buitenaardse levensvormen.

Uit regressie-ervaringen met diverse cliënten weet ik intussen dat wezens afkomstig uit andere dimensies en sterrenstelsels onze planeet aarde al bezochten in de prehistorie. Wereldwijd zochten ze in hooggebergten naar mineralen die op hun eigen planeet ontbraken. Holbewoners in de prehistorie dachten dat deze uit de hemel komende lichtwezens goden waren (*).

Wil je daarover meer lezen, kijk dan eens naar de boeken van Erich von Däniken, zoals *Waren de goden kosmonauten?*



4. HET DUEL

Relatieproblemen kun je vaak oplossen. Partners kunnen verwachtingen bijstellen die ze ten opzichte van elkaar hebben of ze kunnen onderlinge miscommunicatie aanpakken. Als de liefde over is, dan wordt het lastiger. Soms is er sprake van oud zeer uit voorbije levens.

Bij zulke relatieproblemen gaat mijn hart altijd een tikkeltje sneller kloppen. Zielen komen elkaar opnieuw tegen in andere incarnaties om te leren hoe het is om lief te hebben. Maar 'houden van' gaat gepaard met vallen en opstaan.

Cliënte Lotte voelt zich geclaimd door haar vriend Bor; ze durft hun relatie niet te beëindigen. Spelen schuldgevoelens uit een eerder leven een rol?

Lotte (23) heeft een relatie met Bor. “Hij is net zo oud als ik en we kennen elkaar een jaar. Maar hij claimt me en dat bevalt me niet.” Ze wil graag bevriend zijn en blijven met Jurriaan, een eerdere ex-vriend. “Bor doet daar moeilijk over. Hij wil mij voor zich alleen hebben. Ik overweeg om het met hem uit te maken, maar vind het lastig om die beslissing te nemen.”

Ze vertelt over de keer dat Bor haar belde. Hij voelde zich niet lekker. Lotte: “Ik was aan het fietsen toen hij me belde. Tijdens ons gesprek hoorde ik dat hij zijn mobiele telefoon plotseling uit zijn handen liet vallen. Ik schrok, want ik dacht dat er iets ergs met hem aan de hand was, iets medisch. Gauw fietste ik zijn kant op. Ik zag hem op straat liggen met schuim om zijn mond en belde 112. De ambulance kwam en ze brachten hem naar het ziekenhuis. Ik mocht niet mee, dat was de procedure, en fietste daarom keihard naar het ziekenhuis toe.

Daar sprak een arts me aan. Hij zei dat er niets met Bor aan de hand was, ik kon gerust zijn. Hij zei, dat het leek op inbeelding, en dat het misschien beter was dat ik een andere vriend zou zoeken omdat ik een jonge, gezonde vrouw was. Hij klonk beschermend, alsof hij me wilde waarschuwen.”

Sinds kort ontvangt Lotte anonieme bedreigingen via Whatsapp. “Ik weet niet van wie die berichten afkomen. Ik ben op mijn hoede. Komen ze van Bor? Iemand dreigt achter me aan te komen. Ik weet dat Bor mij niet wil laten gaan. Hij wil mij koste wat kost hebben. Thuis heeft

hij een wapen liggen en hij is lid van een schietvereniging.”

Vivienne, het krenge

Uit angst dat Bor agressief wordt, mijdt Lotte contact met andere jongens van haar leeftijd en durft ze hun relatie niet te stoppen. Terwijl ze hierover vertelt, ‘zie’ ik beelden uit een vorig leven van Lotte. Twee mannen dingen naar de hand van een jonge vrouw, een meisje nog. Rivalen. Beide jongemannen maken L. het hof. Ik zie een houten kist, geopend. Van binnen is de kist bekleed met fluweel. Op de zachte stof liggen twee pistolen met een lange loop.

Ik ‘hoor’ een pistoolschot. Eén van de twee mannen valt neer. Zwaargewond ligt hij op de grond. Bloed komt uit zijn mond, als rood schuim. L. kijkt toe, ze reageert nauwelijks.

Doet het haar niets? Gaat het om Lotte, Bor (en Jurriaan) in hetzelfde voorbije leven? Beletten gevoelens van toen Lotte nu bij het maken van een keuze om de relatie met Bor, de vriend die haar zo graag ‘wil hebben’, te beëindigen?

We ontdekken samen het volgende. Lotte beschrijft het zo: “Frankrijk, begin 1800. Ik ben Vivienne, en ik ben trots op mezelf. Ik zie er heel mooi uit en ik heb goede manieren. Ik heb een goede opvoeding gehad, dat wil zeggen dat mijn ouders ervoor zorgen dat ik later een perfecte (gast)vrouw word. Ik weet precies hoe ik mensen moet ontvangen en hen een goed gevoel moet

geven. Mannen en vrouwen. Ik geef ze niets van mezelf, maar ik wentel mezelf in hun bewondering. Ik ben echt hard, een kreng. Ik geef niets om anderen, ook niet om verliefde mannen.

Twee jongens zijn verliefd op me. Ze brengen geschenken, zoals een kroonluchter met kristallen en een speeldoosje waar muziek uit komt. De jongemannen interesseren me niets. Ze wedijveren met elkaar met hun geschenken, maar die strijd speelt zich buiten mij om. Ze doen maar. Ik wil hen beiden niet. Vanwege de vele cadeautjes doe ik af en toe alsof ik één van hen leuk vind. Ik vind het wel grappig om te zien hoe ze jaloers zijn op elkaar, maar dat loopt uit de hand.

B. daagt J. uit voor een duel. B. is een betere schutter. Dat weet ik. J. is een heethoofd en iemand die zichzelf gemakkelijk overschat. Toch weet je bij zo'n duel niet wie er gaat winnen, want ze moeten eerst allebei twintig passen zetten, zich dan omdraaien en direct schieten. Mijn vader komt aanlopen met een plat houten kistje in zijn handen. Hij opent het kistje. Op het paarse fluweel liggen twee pistolen.

B. en J. pakken ieder een pistool en gaan met hun ruggen naar elkaar toe staan. De scheidsrechter, mijn vader, houdt zijn beide armen hoog in de lucht zodat de jongens het kunnen zien. Als hij zijn armen naar beneden doet, moeten ze ieder twintig passen lopen, omdraaien en schieten.

Mijn vader telt rustig tot twintig. En dan gaat het ineens heel snel. Hij heeft het woord twintig nog niet uitgesproken of beiden draaien zich om en schieten. J.

schiet raak, in het hoofd van B., die meteen op de grond valt. Ik sta te kijken en doe niets. Er rennen mensen naar toe, maar ik blijf staan. Ik zie schuim om de mond van B. Ik wil me net omdraaien om terug naar ons huis te lopen, als ik zie dat J. naar me toekomt. Hij heeft een grimmige blik, van 'ziezo, dat klusje is geklaard'. Hij eist nu mijn hand, maar ik wil hem niet en weiger. Hij wordt woest en wil mijn vader uitdagen. Had die hem mijn hand beloofd? Maar ik wil echt niet. Ik maak zelf uit met wie ik trouw! Hooghartig draai ik mijn hoofd af en loop weg.

Ik trouw niet uit mezelf. Hoe kom ik hier zo makkelijk mogelijk vanaf? Weglopen wil ik niet, te armoedig. Mijn vader weet dat en dreigt daarmee. Als ik niet met J. trouw, dan ontfermt hij me en stuurt hij me weg. Dan moet ik zelf maar zien dat ik mijn kostje verdien. Tja, dan zou ik arm zijn en moeten werken. Dat zie ik niet zitten. Dan maar trouwen.

Eenmaal getrouwd, weiger ik om mijn lichaam aan J. te geven. Hij neemt me soms met geweld, maar als ik er enigszins onderuit kan, doe ik dat. Ik geef mezelf wel aan andere mannen die mij bewonderen en verleiden. Dat is spannend. Ik zie gordijnen, donkere hoekjes, wenteltrappen, een hemelbed. Mijn reputatie kan me niet schelen, oftewel: bij mooie mannen heb ik een hele goede reputatie. Als ze knap genoeg zijn en hun best doen, dan kunnen ze me krijgen.

Ik word in dat leven niet oud. Eén van die mooie mannen die mij verleidt en die ik toelaat, snijdt me de keel af. Ik

zie hem achter me staan met een mes. Hij kon het niet hebben dat hij mij niet alléén had.”

Fluweel

Een duel met pistolen was een formele manier om een persoonlijke of politieke ruzie op te lossen in Europa en Amerika in de 17e en 18e eeuw. De duellisten moesten een bepaald aantal passen van elkaar aflopen, zich omdraaien en schieten. De kans om geraakt te worden was niet erg groot, omdat de pistolen toen nog niet zo nauwkeurig waren. Soms werd het duel gestopt na het eerste schot, als geen van beiden gewond was geraakt. Andere keren ging het door totdat één van de duellisten zich overgaf of gewond neerviel.

Voordat er pistolen voor duels werden gebruikt, koos men voor messen of zwaarden. Vaak werden de pistolen in een houten kistje vervoerd, van binnen bekleed met fluweel. Een elegante manier om dodelijk gevaar te verzachten.

Liefde is een werkwoord

Vivienne vond de duellerende jongens die met haar een relatie wilden aangaan maar niks. De geschenken, die wilde ze wel in ontvangst nemen. De zwaargewonde B. keerde ze kil de rug toe. Hoe anders is dat anno nu.

Ze wil bevriend zijn en blijven met Jurriaan én Bor, die eens elkaars rivalen waren. Ze durft geen harde besluiten te nemen over het uitmaken van haar relatie met een claimende Bor (die thuis een pistool heeft).

Het 'fiets-incident' vertoont overeenkomsten met het destijds fataal afgelopen duel. De arts in het ziekenhuis voelt op zijn klompen aan dat Lotte beter af is met een minder manipulatieve vriend. Al heeft hij geen weet van de oorsprong van de merkwaardige (ziekte)inbeelding van Bor. Dat een ervaring uit een vorig leven kan meespelen op de achtergrond, is hem waarschijnlijk onbekend; de arts reageert vanuit wat hem nu opvalt. Hij vindt dat een jonge vrouw beter af is met een vriend die haar vrij(er) laat.

Lotte wil nu door iedereen aardig gevonden worden, waardoor ze niet goed op haar persoonlijke grenzen let. Bor zit nog steeds achter haar aan. Wie weet moet hij in zijn leven nu, leren dat liefde 'elkaar liefhebben in vrijheid' betekent. De te aardige Lotte mag haar bitcherige kant uit 1800 best af en toe inzetten om nu een goede partner aan te trekken en een foute vriend te dumpen.

Uiteindelijk durft ze het besluit te nemen om zich los te maken van Bor. Ze beëindigt hun relatie. Hij mag een andere vriendin gaan zoeken, die hij hopelijk minder bezitterig behandelt.

Hoe het is om lief te hebben en daarin een balans te vinden valt soms niet mee. Immers, liefde is een werkwoord.



5.
VOLGELING VAN JEANNE D'ARC

Cliënte Brenda vindt het spannend om haar innerlijke stem te volgen. Wat heeft haar probleem te maken met Jeanne d'Arc?

De enige, echte Jeanne d'Arc (1412-1431) vocht als legeraanvoerder tegen de toenmalige Engelse overheersing in Frankrijk. Af en toe denken mensen dat ze Jeanne d'Arc zijn geweest in een vorig leven, maar dan gaat het om ándere vorige levens met gelijkenissen, zoals eindigen op de brandstapel. Of om herinneringen aan voorbije levens van soldaten en trouwe volgelingen van 'de maagd van Orléans'.

Door de jaren heen heb ik vaker cliënten in mijn praktijk gehad, die 'iets hadden' met Jeanne d'Arc. Soms meende iemand zelfs de reïncarnatie te zijn van deze nationale heldin van Frankrijk.

In geen enkel geval ging het om het bestaan van Jeanne. Wel herinnerden cliënten zich vorige levens die zich in haar nabijheid afspeelden, bijvoorbeeld ontmoetingen met haar aan het Franse Hof, of herinneringen aan levens van volgelingen van 'de maagd van Orléans'.

Je kunt dat een beetje vergelijken met hoe je nu fan kunt zijn van een populaire zanger of zangeres. Je bezoekt alle concerten, volgt persoonlijke gebeurtenissen van je favoriet en wil graag bij hem of haar in de buurt zijn. Als die geliefde zanger dan ook nog eens met kop en schouders boven het gemiddelde uitsteekt en dankzij natuurlijk charisma toehoorders aan zich bindt, identificeren fans en publiek zich met hem alsof ze hem persoonlijk kennen of alles van hem weten. Publiek, fans en zanger zitten op dezelfde golflengte en zijn energetisch met elkaar verbonden door de muziek en zang, ze voelen zich één.

In de late Middeleeuwen was Jeanne d'Arc een ware (energie)verbinder. Ze was in staat om datgene waar zij voor stond en waar zij in geloofde, uit te dragen aan een groot deel van de arme en onderdrukte Franse bevolking. Ze creëerde een bijzonder groepsgevoel, waardoor ze extra krachtig werd in het overbrengen van haar boodschap.

Jeanne d'Arc

Jeanne was een eenvoudig boerenmeisje dat op haar dertiende visioenen zag en stemmen hoorde, stemmen die ze toeschreef aan Jezus, aartsengel Michaël en de heiligen Catherina en Margaretha. Eerst vertelden die

stemmen dat ze een devoot leven moest leiden en regelmatig de mis moest bijwonen. Wat later spoorden de stemmen haar aan om Frankrijk te beschermen tegen de in die tijd overheersende Engelsen (steden als Reims, Parijs en Orléans waren door de Engelsen bezet), én om de kroonprins op de troon te krijgen.

De stemmen en visioenen die ze had, gingen af en toe gepaard met een helder licht. De stemmen hoorde ze duidelijker wanneer er kerkklokken luidden. Misschien beschikte ze gewoon over een goed ontwikkelde intuïtie. Hoe dan ook, Jeanne gehoorzaamde haar ingevingen, en deed wat de stemmen haar opdroegen.

Een plaatselijke edelman raakte ervan overtuigd dat ze door God gezonden was en hij introduceerde haar aan het Franse hof. Doordat ze 'dingen wist die ze niet kon weten', won ze het vertrouwen van de *dauphin*, de kroonprins. Die zag het wel zitten, een jonge inspirerende vrouw (in mannenkleding) die Engelse troepen voor hem zou verslaan en die ervoor zou zorgen dat hij snel gekroond zou worden tot Karel de VII.

Jeanne ontving van hem een wapenuitrusting en leerde paardrijden. Ze trok op met de Franse troepen en was een inspirerende figuur die de soldaten moed en vertrouwen gaf. Ze deed diplomatieke voorstellen en bemoeide zich met de militaire strategie. Naar verluid, doodde ze geen tegenstanders, maar ging ze als legeraanvoerder wel voorop in de strijd. In harnas en de vlag van de kroonprins voerend, een witte lelie op een banier.

Haar populariteit steeg tot grote hoogte nadat ze Orléans en Reims heroverde op de Engelsen. Ze werd bejubeld als heilige. De onderdrukte, arme Franse bevolking kreeg hoop en zicht op betere tijden toen Jeanne met haar leger de Engelsen versloeg. Haar aanzien werd zelfs groter dan die van de inmiddels tot koning Karel VII gekroonde *dauphin*. De koning sloot een wapenstilstand met Engeland en verhief Jeanne tot de adelstand. Eigenlijk hoopte hij haar hiermee buitenspel te zetten, maar Jeanne ging door met haar leger, op naar de stad Compiègne, die belegerd werd door Bourgondiërs. Tijdens een gevecht daar, werd ze gevangengenomen en voor een grote som geld verkocht aan de Engelsen. De Franse heldin was uitgeschakeld.

In die tijd was het gebruikelijk om legerleiders vrij te kopen, maar de koning liet Jeanne vallen als een baksteen. Het kwam hem voor zijn status juist goed uit dat ze van het strijdtoneel verdween.

Een maandenlang proces, waar veel niet aan klopte, volgde. Jeanne werd veroordeeld vanwege zeventig misdrijven, waaronder paardendiefstal, tovenarij en hekserij. Voor de kerkelijke rechtbank werd het aantal misdrijven later teruggebracht tot twaalf. Ze mocht niet meer zeggen dat ze door God gezonden was, geen mannenkleding meer dragen en ook geen harnas, en ze kreeg levenslang.

In de gevangenis trok ze echter weer mannenkleden aan, mogelijk om te voorkomen dat bewakers haar zouden verkrachten, en ze beweerde dat ze opnieuw hemelse stemmen hoorde. Dat was een stap te ver voor de rech-

ters, die haar opnieuw veroordeelden. Dit keer tot ketterij, waarop de doodstraf stond.

In mei 1431 stierf ze op 19-jarige leeftijd op de brandstapel. Ze ging de geschiedenisboeken in als een door God gezonden maagd, die Frankrijk redde van de Engelsen.

Kort na haar dood beweerden enkele vrouwen dat ze Jeanne d'Arc waren, op het nippertje gered van de brandstapel. Zo ook Claude des Armoises, die van 1434 tot 1440 optrok met twee broers van Jeanne. Het drietal ontving giften van medestanders en bewonderaars van Jeanne. Claude en Jeanne's broers werden ontmaskerd als fraudeurs toen Claude haar entree maakte bij de Franse koning. Ze was niet bij machte om een bepaald geheim te vertellen dat de echtheid van Jeanne zou bevestigen.

De koning was waarschijnlijk opgelucht dat Jeanne toch was gestorven (hij behield alle macht en populariteit) en zond de broers en de nep-Jeanne heen zonder straf voor hun bedrog.

Eerherstel voor 'de maagd van Orléans' kwam pas in 1455. De toenmalige paus verklaarde haar heilig; in 1920 werd ze zalig verklaard.

Innerlijke stem

Brenda is coach in het onderwijs. In haar reguliere advieswerk mist ze het volgen van haar innerlijke stem; ze durft niet goed te vertrouwen op haar intuïtie. Wat

zouden anderen er wel niet van kunnen denken als ze zomaar tijdens normale coachingsgesprekken haar intuïtie volgt en iets anders doet dan de gebruikelijke protocollen.

Ze zegt: “In mij brandt een vuur, een verlangen. Ik wil mijn intuïtie volgen, net als Jeanne d’Arc. Zij volgde haar innerlijke stem. Dat probeerde ze ook anderen bij te brengen, aan iedereen die haar volgde.”

In gesprek met Brenda neem ik beelden waar van een vorig leven als middeleeuwse Franse soldaat. Tussen de mannelijke soldaat en Jeanne d’Arc lopen energielijnen die hen verbinden. Brenda was in de tijd dat Jeanne d’Arc leefde, een trouwe volgeling van haar. De soldaat volgde Jeanne als legeraanvoerder die haar manschappen motiveerde om ten strijde te trekken tegen de overheersende Engelsen.

Menig man die zich als soldaat aansloot bij haar troepen, ervoer Jeanne’s lichtheid en uitstralende kracht als verbindend. De manschappen voelden zich één met haar.

Bij ‘haar eigen stem volgen’ en ‘zich laten leiden door een innerlijk, helder weten’ denkt Brenda onbewust terug aan herinneringen uit het leven dat ze had als soldaat ten tijde van Jeanne d’Arc.

Voordat ze zich kan richten op het durven vertrouwen op het luisteren naar haar innerlijke stem, is het van belang om te ontdekken hoe ze een scheiding kan aanbrengen tussen vroeger en nu, en tussen de soldaat die ze was en Jeanne d’Arc.

Ook Brenda's angst dat stemmen horen verkeerd afloopt, heeft te maken met het in het vorig leven als soldaat aanwezig geweest zijn bij de terechtstelling van zijn leider, Jeanne d'Arc.

Hierna volgen enkele gedeeltes uit schrijfp opdrachten die Brenda maakte naar aanleiding van het consult, dat tot doel had om haar eigen stem te durven volgen.

Wat Jeanne d'Arc overkwam, hoeft Brenda nu niet te gebeuren. Losmaken van oude energie is nodig, zodat ze begrijpt dat bepaalde gebeurtenissen in het verleden thuishoren.

De soldaat over Jeanne

Brenda: "De Jeanne d'Arcs, dat waren volgelingen, daar hoorde ik bij. Jeanne had de gave om mensen te verbinden. Het was alsof ik zelf geroepen was. Ik zie me in dat leven staan, als man, in een grote mensenmassa, een zee van mensen. Een gewone man, een soldaat. Hij is één met de hele groep. Haar boodschap was voor mij zo helder! In dat leven klonk het als een weg omhoog. Een weg naar een beter leven. Ik heb me aangesloten bij haar volgelingen. Ik wilde meedoen. Door haar konden we fijner met elkaar omgaan. Dat heeft een aantal jaar geduurd. Het was zwaar. We moesten vechten, maar het lukte best goed. We werden gedragen door God. We waren met elkaar verbonden. Totdat de koning haar niet meer echt nodig had.

Onze leider conformeerde zich aan niemand, ze verantwoordde zichzelf alleen aan God. Dat was ook het

mooie. Ze was vrouw, maar had mannenkleding aan, dat was juist zo dapper. Toen werd ze gevangengenomen. Ze bleef trouw aan zichzelf en aan God en haar visioenen. Dat had ze beter niet kunnen doen, want dat kostte haar uiteindelijk het leven. Ze was te groots en te bedreigend voor het *establishment*, maar daar hoorde ik als gewone man niet bij. Ik had wel een zwaard en ik vocht mee, maar ik behoorde tot de onderste laag van de bevolking. En toen werd degene in wie wij heilig geloofden, ons ontnomen.”

De soldaat voelt zich na de terechtstelling van Jeanne op de brandstapel reddeloos verloren.

Brenda: “We waren te laat om haar nog te kunnen redden, zonder haar hadden we de kracht niet om onszelf te verenigen en sterk te zijn. We konden niks meer voor haar doen. Ze werd op de brandstapel gezet. Ze keek nog naar een kruis, want ze geloofde in God. Ik weet niet meer of ik daar nog in geloofde.

Nadat Jeanne dood was, ging ik in de overlevingstand. Ik wilde niet opvallen, mijn kop niet boven het maaiveld uitsteken. In die tijd ging dat moeizaam. Tranen terwijl ik schrijf. Een stukje angst en verdriet om nú met mijn innerlijke stem te werken, gaat er al vanaf. Een vlam-mend zwaard op tarotkaarten en het gebruik van innerlijk weten hoeft niet *mijn* dood te betekenen.”

“Onze leider is weg. Ik ben misselijk, ik moet huilen. Onze verbinder is weg, wie moet ons nu moed inspreken? Hoe kon het nou zo met haar aflopen? Mijn doel in het leven is weg. Ik diende Jeanne, ik was bereid

voor haar God te vechten en me te verbinden met een hoger doel. Ik kon soms goed een groepje motiveren van andere mensen die ook wilden gaan strijden voor de goede zaak. Dan sprak ik ze toe op mijn manier. Dat hielp mee om de boodschap over het voetlicht te krijgen. Nu ben ik de weg kwijt, ik weet niet meer goed wie ik zelf ben. Als je dus luistert naar innerlijke stemmen, dan ga je dood. Hoe moet ik nu weten wat ik moet doen? Ik mis de fijne sfeer die er onderling was. Ik mis de vurige toespraken die ze hield voor ons, ik hield ervan om haar boodschap verder uit te dragen in ons leger, ik mis Jeanne en haar aanblik. Ik mis alles! Ik voel me zo ontzettend verloren.

Ik heb wat baantjes, probeer in mijn levensonderhoud te voorzien, maar de *spirit is* eruit. Ik heb er geen zin meer in. Ik zorg slecht voor mezelf, verwaarloos mezelf, ontwikkel mezelf niet meer. Ik kwijn weg. Ik voel dat ik ziek word en dat ik daar geen weerstand tegen heb. Ik ben ingeteerd, heb geen kracht meer om me tegen deze ziekte te verweren. Ik sterf heel erg alleen. Omdat ik mezelf niet heb verbonden na de dood van Jeanne met anderen, is er nu ook niemand meer voor mij. Jeanne wist waar ze het voor deed. Ik deed het voor haar, maar nu weet ik het niet meer. Het is heel verdrietig allemaal. Maar ik ben blij dat ik niet meer verder hoef in dit leven zo, het is zinloos. Ik sterf in het stro, in een kleine schuur. Ik heb versleten kleding aan, ik heb pijn maar geen zin meer om te vechten en ook niet om in leven te blijven. Ik ben zo moe van alles, ik ben letterlijk doodmoe. Ik hoop dat ik Jeanne zie wanneer ik dood ben, ik mis haar zo!

Dan sterf ik en zie ik mijn eigen engel die mij komt ophalen. Ik voel mezelf in het licht gezet. Ik verheug me op het weerzien met Jeanne.”

Op internet zijn er diverse films te bekijken over het leven van Jeanne d’Arc. Ik adviseer Brenda om een film te kiezen, die te bekijken en dan te noteren wat haar het meest raakt.

Ze schrijft: “Het belangrijkste voor mij waren de visioenen die Jeanne kreeg. Ze bad tot God en kreeg antwoord. Ze hoorde de stem van God of een andere heilige en zag soms ook een prachtig, helder licht. Ze bleef daar kalm onder en wist precies wat ze moest doen. Ze ging tegen haar vader in en tegen iedereen die haar waarschuwde. Ze bleef haar boodschap herhalen. Dat vond ik heel sterk. Ze kreeg steeds meer volgers. Onder andere een ridder en een non, die fungeerde als haar tweede moeder. Haar biologische moeder speelde een zeer kleine rol op de achtergrond.

Ik vond Jeanne mooi en erg jong. Ik kon mijn ogen niet van haar afhouden. Ze was prachtig. Sereen, dapper en devoot. Ze geloofde in haar boodschap. Ze was zo geloofwaardig dat ze zelfs de kerk van Frankrijk achter zich kreeg. En met behulp van God wist ze wie de koning was. Vanaf dat moment ‘geloven’ ze haar en mag ze meedenken en meehelpen. Ik voelde aan alles in de film dat de koning en de kerk haar zouden laten vallen. Zij communiceerde oprecht met hen, maar ze werd gebruikt.”

Sluit je bij ons aan!

Aan Brenda vraag ik tenslotte of ze een afrondend *futura pace* verhaal wil maken, dat laat zien hoe ze een ander einde kan maken tussen haar vorige leven, de verbinders en Jeanne. Er komt een kippenvelverhaal, dat we hier allebei graag met lezers willen delen.

Brenda: “Via mijn website krijg ik een coachingsverzoek van een man. Bij de intake blijkt dat hij een volgeling is geweest van Jeanne d’Arc. Het is een dappere man. Hij kijkt intelligent uit zijn ogen, maar ik zie ook veel verdriet bij hem. Zijn hulpvraag is duidelijk: help mij weer een doel in het leven te krijgen.

Ik gebruik de normale coachingstechnieken. Hij zet kleine stappen in de goede richting. Dan vertel ik hem over een film die ik op Netflix heb gezien: een film over Dokter Stutz. Die zegt, dat als je geen doel hebt in je leven, dat je je kan concentreren om je levenskracht te vergroten. Als je dat doet, voel je vanzelf weer wat je doel was. De man gaat hiermee aan de slag.

Maar ik heb tijdens onze gesprekken ook gevoeld, dat ik iets anders moet doen dan ik gewoonlijk doe. Ik ga de tarotkaarten gebruiken. Op de kaarten zien we afbeeldingen van engelen, ridders en zwaarden. Zijn interpretatie klopt helemaal met die van mij. Ik voel dat ik mag bijdragen aan het geheel door iets te doen met deze man. En niet alleen via coaching.

Ik stel hem voor, dat we samen de andere verbinders van Jeanne d’Arc mogen opzoeken. Blij stemt hij in met mijn plan. Ik doe een oproep op alle sociale media-

kanalen die ik kan vinden: *TurnhoutCoaching zoekt verbinders uit de Middeleeuwen! Voel jij een sparkeling bij Jeanne d'Arc, sluit je bij ons aan! Laat de zwaarden weer vlammen om het goede te bereiken, we voelen dat Jeanne met ons meekijkt.* De oproep op Facebook, Instagram en LinkedIn overtreft onze stoutste verwachtingen.

Mijn mailbox loopt vol met berichten van mensen die iets voelen bij deze oproep. Zij staan te trappelen van ongeduld om mij en de man te ontmoeten. Daarna gaat het snel. Ik huur een prachtige zaal in het Muiderslot in Muiden en bereid een toespraak voor. De man zal mij bijstaan en als we in kleine groepjes verder gaan, zal hij een groepje begeleiden. Het mooie is, terwijl ik dit aan het voorbereiden ben, voel ik de liefdevolle aanwezigheid van Jeanne en ook van de Aartsengelen, die haar beschermden. Het voelt zó goed om dit te organiseren. Dit is de boodschap die we verkondigen: We hoeven niet meer letterlijk de zwaarden op te pakken, maar we geloven met elkaar wel in een betere wereld zoals deze nu is en dat we het beter mogen doen voor onze kinderen. Dat ze zich vrijuit mogen ontwikkelen. Dat ze hun talenten mogen ontplooien en dat ze niet meer zo in het keurslijf van het huidige onderwijs hoeven meedraaien. Dat het gaat om één zijn, dus dat je wel vaardigheden krijgt aangeleerd zoals rekenen, lezen en schrijven, maar dat je ook je gevoelskant, je intuïtie, je verbinden met het hogere krijgt aangeleerd. Dat er hulp is vanuit de lichtwereld.

De man is dankbaar dat ik dit voor en met hem heb georganiseerd. Hij begeleidt heel lief en vriendelijk

allerlei mensen die verdrietig zijn over hoe het vroeger is afgelopen. Het lukt hem heel goed om af te stemmen op hen. Hij krijgt op deze manier een nieuw levensdoel. Deze coaching heeft hem geholpen om ook coach te worden. Hij wordt er superblij van! De dag is een daverend succes. Na afloop valt iedereen elkaar in de armen als oude vrienden. En met de huidige technieken kunnen met elkaar in contact blijven.

We openen en sluiten de dag met een meditatie waarin we Jeanne visualiseren, met al haar kracht en wijsheid. Het voelt alsof ze erbij is. We voelen ons door de lichtwereld gedragen. Mijn teken van de lichtwereld is een roodborstje. En terwijl ik de vlammeende toespraak hou over hoe ik het voor me zie met het toekomstige onderwijs, zie ik boven op de muur een hele rits roodborstjes zitten die allemaal naar mij kijken. Ik voel me gedragen en ik weet dat we op de goede weg zijn. Ik heb bij deze man mijn intuïtie gevolgd, geluisterd naar mijn innerlijke stem. En ik weet dat ik nu anderen raak met mijn verhaal. Ik ga zo door!"

Jeanne d'Arc was een geboren verbinder. Ze creëerde een krachtig energieveld van licht, dat vele mensen aantrok. Soldaten die haar volgden en dienden, werden opgenomen in haar bondgenootschap; energetisch gezien werden ze één met haar.

Door dat eenheidsgevoel reageerden haar volgelingen heftig en emotioneel op haar dood; zo voelden sommigen wat Jeanne doormaakte aan emoties en pijn op de brandstapel. Trouwe volgelingen identificeerden zich

met haar alsof ze Jeanne zelf waren. Maar ze waren het niet!

Een innerlijke stem (of stemmen van engelen/heiligen) sommeerde haar tot actie. Dat ging een tijd goed. Maar zoals vaker, dat wat vanuit andere dimensies ingefluisterd wordt (inspiratie, bevlogenheid, stemmen van heiligen) wordt niet door alle mensen in de directe omgeving begrepen.

Jeanne was een inspiratiebron, een verbinder, een leider voor veel Fransen. Ze gaf de arme, onderdrukte bevolking hoop en moed om te vechten voor hun geloof, voor Frankrijk. Dapper ging ze haar weg, vertrouwend op haar intuïtie. Brenda is ook dapper. Datgene waar zij heilig in gelooft: het volgen van haar innerlijke stem, pakt ze op. De soldaat raakte zijn *spirit* kwijt nadat legeraanvoerder Jeanne d'Arc stierf. Het verdriet om haar heengaan was immens, de zin om te vechten voor een goede zaak verdween. Nu oude energie een plek in het verleden heeft gekregen, gaat Brenda verder met bezielend coachen.

Bijzonder, dat ze in haar huidige leven bij de geboorte de naam Brenda kreeg. Brenda, de vrouwelijke vorm van 'Brand', betekent vlammend zwaard. In Brenda brandt nog steeds een vuur, een verlangen, waardoor ze mensen wil helpen, ondersteunen en coachen.

Als Brenda's verbindende energie je aanspreekt, neem dan contact met haar op. Je kunt haar vinden via www.turnhoutcoaching.nl



6. AAN DE SCHANDPAAL

Houten schandpalen en schavotten worden tegenwoordig niet meer gebruikt om mensen publiekelijk mee te straffen. Je komt ze nog wel tegen in musea of als replica voor educatieve doeleinden in historische themaparken. Leuk voor kinderen én volwassenen: je hoofd door de opening van een schandpaal heen steken.

Ook Daniëlle deed voor de grap haar hoofd en handen door de openingen en ging lachend op de foto. Onbedoeld triggerde ze hiermee een oude ervaring. Maar dat ontdekte ze pas maanden later.

Daniëlle (35) heeft last van suizende oren en een geblokkeerde keel. Op haar gezicht zijn weer jeukende plekken verschenen, die met behulp van een eerder consult nagenoeg waren verdwenen.

Op haar werk komt ze misschien in aanmerking voor een andere, leidinggevende functie. Ze twijfelt daarover en zegt blozend: “Misschien denken anderen dat ik het niet kan.” Piekeren over het wel of niet aanvaarden van de nieuwe baan bezorgen haar hoofd- en nekpijn.

Omdat het lang goed ging met Daniëlles huid, vraag ik wanneer ‘het’ weer begonnen is. “Van de zomer, na de vakantie.”

In mijn hoofd zie ik beelden van een man, die voorovergebogen met zijn hoofd in een houten schavot staat. Ik hoor het suizen van dingen die naar hem toegegooid worden en op zijn voorhoofd belanden. Flats, flats! Hij is niet in staat zijn gezicht zelf schoon te vegen omdat zijn handen vastzitten. Mensen slingeren niet alleen verwensingen naar zijn hoofd, maar ook rot fruit en kleine steentjes. Boe-geroep klinkt. Iets nats druipt van zijn voorhoofd af.

Ik vertel Daniëlle wat ik ‘zie’. Ze lacht en zegt: “In de zomervakantie was ik in het *Prehistorisch Dorp* in Eindhoven. Daar heb ik voor de grap een foto laten maken. Van mij, met mijn hoofd in zo’n schandpaal.” “Nou”, zeg ik, “is me dat een mooie trigger om een ervaring uit een vorig leven op te rakelen!” Sinds die gemaakte foto loopt Daniëlle figuurlijk gezien met één been in het heden en één been in het verleden.

De hoefsmid

Samen bespreken we de gebeurtenissen die in een voorbij leven in de middeleeuwen tot een publiekelijke veroordeling leidden.

Daniëlle: “Al heel wat jaren ben ik hoefsmid in het dorp waar ik woon. Ik heb het vak van mijn vader geleerd en ben er goed in. Het is fijn om met ijzer te werken. Ik heb er plezier in om paarden hoefijzers aan te meten zodat ze goed kunnen lopen en geen pijn hebben. Ik heb zelf ook een paard. Hij houdt me gezelschap als ik mijn werk doe.

Op een ochtend komt een hele rijke man mijn werkplaats in. Hij brengt twee paarden die opnieuw beslagen moeten worden. De vorige hoefsmid heeft het niet goed gedaan. Eén van de paarden loopt al een beetje kreupel naar mijn idee. De eigenaar ziet dat volgens mij niet, hij zegt er in ieder geval niets over. Ik zeg ook maar even niks. Ik besla het eerste paard, dat gaat goed. Daarna het paard dat al een beetje kreupel loopt. Ik voel aan het been dat er iets niet goed zit. Het lijkt erop dat er botjes in zitten die gekneusd of misschien wel gebroken zijn. Ik kan dit paard echt niet beslaan, dan krijgt het te veel pijn. Dat ga ik niet doen.

De vraag is of dit paard nog geholpen kan worden, er is een grote kans dat het dier nooit meer goed kan lopen. Als de eigenaar terugkomt zeg ik dit tegen hem. Hij wordt ontzettend boos en geeft mij de schuld ervan dat zijn paard niet goed meer is! Ik moet hem een nieuw paard geven, maar zoveel geld heb ik helemaal niet. Mijn eigen paard is al oud en die geef ik niet weg. Hij vertelt me, dat hij tegen iedereen gaat zeggen dat ik zijn paard kreupel heb gemaakt terwijl dit niet waar is. Schreeuwend loopt hij mijn werkplaats uit, het dorp in. Ik schaam me dood, daar gaat mijn goede naam!

Een uur later komen ze me halen: twee mannen van de burgerwacht. Ik probeer mijn verhaal te doen maar ze luisteren niet naar me. Hoe hard ik het ook probeer. Ik wil niet mee, maar ik word in het gevang gestopt!”

In het schavot

“Stro op de vloer en een heel klein raampje met tralies boven me. Buiten is het zonnig maar hierbinnen is het donker. Ik wacht en wacht en dan komen ze me halen. Ik moet in het schavot, midden op het plein in ons dorp. Wat zullen de mensen wel niet denken. Ik schaam me zo. Straks neemt niemand me nog serieus.

Ik word met mijn hoofd tussen de planken geduwd. Get-ver, wat ruikt dat vreemd. Een mengeling van hout, zweet en... bloed?! Mijn handen door die gaten, mijn polsen worden vastgeklonken met metalen banden die met een ketting aan de paal hangt. Ik kan niet weg. Ik zit vast, opgesloten.

Eerst is het nog rustig op het plein, maar na het middaguur wordt het drukker. Mijn nek en keel doen intussen pijn. Er zit zo’n druk op! Ik kan niet normaal recht gaan staan. Oei, daar is die rijke meneer die ervoor heeft gezorgd dat ik hier sta en hij heeft iets in zijn handen, wat is dat? Kets! Au! Hij heeft iets naar me gegooid! Hoe durft-ie! Het doet hartstikke veel pijn in mijn gezicht. Ik voel mijn gezicht rood worden van pijn, en van schaamte. Ondertussen worden er meer harde dingen naar me gegooid. Kets, kets tegen mijn wangen, voorhoofd, neus en kin. Zoef, zoef, mijn oren suizen ervan. Mijn ogen doen ook zeer, ik zie niet meer goed.

Wel merk ik dat er nog veel meer mensen zijn gekomen. Ze roepen van alles naar me: 'Leugenaar! Je deugt niet! Je bent waardeloos! Ga weg hier, niemand vertrouwt je nog'. De rijke man schreeuwt om het hardst.

Uren gaan voorbij. De zon verdwijnt, de mensen ook. De burgerwacht komt me eindelijk losmaken. Ik zie er vast niet uit. Het bloed stijgt nog steeds naar mijn wangen en mijn gezicht brandt en jeukt van wat er allemaal naar mij is toegegooid. Mijn nek doet enorm pijn aan de linkerkant en mijn keel voelt dichtgeknepen. Ik kan niet goed meer slikken en mijn oren suizen.

Zodra ik vrij ben, loop ik naar mijn werkplaats. Ik neem wat van mijn belangrijkste gereedschap mee en ren weg uit het dorp, het bos is. Wat een stilte hier, wat een rust. Ik kan niet meer terug naar mijn eigen dorp en in omringende dorpen is al een hoefsmid. Ik schaam me tegenover *alle* mensen. Ik pak een beitel en steek deze in één keer in mijn keel. Het bloed gutst eruit en ik val voorover met mijn gezicht midden in mijn eigen bloed. Zo ga ik dood, verlost van alle ogen die naar mij keken en alle stemmen die naar me schreeuwden. Ik heb rust."

Aan de kaak stellen

Daniëlle: "Dat wat honderden jaren geleden is gebeurd, achtervolgt mij nu nog steeds. Suizende oren, een geblokkeerde keel, nek- en hoofdpijn, een rood gezicht met rode, brandende en jeukende plekken. Ik heb deze schaamte meegenomen naar het hier-en-nu, maar dat is niet langer nodig. Dat was toen, ik ben nu iemand

anders, in een andere tijd. Ik hoef de last van de hoefsmid die ik was niet meer te dragen. Ik mag nu verder leven zonder pijn en schaamte, zonder rode vlekken én met een normale kleur in mijn gezicht.

Ook mijn allergie voor metaal mag verdwijnen. Als hoefsmid kon ik hele goede dingen doen met ijzer, maar door met mijn handen vastgeklonken te hebben gezeten in metalen handboeien in het schavot heb ik een aversie tegen metaal gekregen. Dat hoeft niet, met metaal kun je juist mooie dingen doen!”

In onze taal is de zegswijze ‘iemand of iets aan de kaak stellen’ (wantoestanden of iets moeilijks openlijk bekend maken) ontleend aan ‘de kaak’. In vroegere tijden was dat een verhoging, platform of schavot. Misdadigers werden op de kaak gezet voor het oog van iedereen om ze te straffen of ze door het publiek te laten bespotten.

De hoefsmid sprak de rijke man niet tegen. Hij durfde niet en dacht (te) veel na. Dit herkent Daniëlle in huidige werksituaties, waar ze lang zaken overdenkt voordat ze haar mening durft te geven. Dat ze nog altijd bang is ergens de schuld van te krijgen, hindert haar bij het eventueel accepteren van een nieuwe functie: “Ik kan slecht tegen mensen die denken dat ik iets gedaan heb wat niet waar is, nu snap ik waarom. Volgende keer ga ik op mijn werk denken: ik ben geen hoefsmid meer, maar Danielle die wel dit en dat gewoon kan zeggen zonder dat anderen boos worden. Ik werk bij een organisatie als adviseur. Mijn werk verandert en er wordt steeds vaker naar mijn mening gevraagd bij lastige

kwesties. Ik vind dat weleens moeilijk, maar het gaat steeds beter. Hoera, en oefenen dus. Ik merk dat ik bang ben om moeilijke beslissingen te nemen en dat hebben meer mensen, dat is ook moeilijk, maar niet onmogelijk. Ik wil graag iemand achter me hebben staan die beaamt dat ik gelijk heb.

Ik merk nu met het inzicht wat ik heb gekregen over dit voorbij leven, dat het inderdaad goed is om me uit te spreken en mijn mening te geven. Iedereen gaat wel eens een keer op zijn bek, niet leuk, wel leerzaam. Tot nu toe liet ik het graag bij het oude, dat wat ik ken, om zo de minste fouten te maken. Maar dan pak ik geen nieuwe dingen aan en daar moet verandering in komen.”

Voor paal staan

Tot slot zegt Daniëlle: “Als hoefsmid heb ik veel paarden voorbij zien komen en ik probeerde altijd te doen wat het beste was voor het dier. Door mijn jarenlange ervaring wist ik dat dit dier niet meer beslagen kon worden omdat het pijn had en slecht liep. Daar kon ik niets aan doen, daar kon niemand iets aan doen. Dit gebeurt bij zowel mensen als dieren, die kunnen wat gaan mankeren. Mijn beste advies aan de eigenaar van het paard zou zijn geweest om te bekijken of het dier zonder hoefijzers beter zou gaan lopen. Was dit binnen een maand niet het geval, dan het dier uit zijn lijden verlossen. Ik stel me voor, dat de rijke man nu alsnog naar mij luistert, dat dit advies bij hem binnenkomt en dat hij weet dat het niet mijn schuld was.”

Opnieuw stilstaan bij - en in - een houten schandpaal gaf Daniëlle de gelegenheid om een oude pijnlijke ervaring alsnog emotioneel af te ronden en om ervan te leren. Ze twijfelde om een nieuwe functie op haar werk te accepteren uit angst per ongeluk iets verkeerd te doen of zeggen. Bang om 'voor paal te staan'.

Ook deze uitdrukking is afkomstig van veroordelingen met schand- of geselpalen, die vroeger gebruikt werden om misdadigers bij wijze van straf letterlijk te kijk te zetten. Een misdadiger voor paal zetten, was schaamtevol en bedoeld als pijnlijke les opdat hij het de volgende keer wel uit zijn hoofd zou laten om opnieuw een overtreding te begaan. Omstanders die de veroordeelde konden zien en bespotten, kregen tegelijkertijd mee dat men zich aan voorgeschreven wetten diende te houden. De tot schavot of schandpaal veroordeelden zaten met hun hoofd en armen vast, soms zelfs met hun voeten. Toeschouwers konden de veroordeelden bekogelen met rot fruit of stenen. Deze manier van straffen is tot ver in de achttiende eeuw gebruikt.

Mocht je een keer een schavot of schandpaal tegenkomen in een museum, een historisch themapark of op een stadsplein waar vroeger veel terechtstellingen plaatsvonden, let op als je hoogsensitief bent. Met gerust hart kun je hoofd (en armen) nu door de rondingen in het hout heen steken. Besef daarbij wel, dat schaamtevolle openbare terechtstellingen met een joelend publiek tot het verleden behoren.



7. DE KAR TREKKEN

Peter wil stoppen met zijn praktijk. Is dat werkelijk zo of worden zijn gedachten nog beïnvloed door oud zeer? Een voorbeeld over hoe een storm uit een voorbij leven kan nawerken.

Peter (51) is therapeut. Hij heeft een goedlopende praktijk, maar overweegt plotseling om te gaan stoppen. Hij zegt: “Ik houd van mijn werk en cliënten, maar ik heb er geen zin meer in. Therapie doen is emotioneel zwaar en met sommigen is het trekken en duwen. Ik word er doodmoe van.”

“Heb je een korte vakantie nodig, even er tussen uit, opladen? Kan iemand tijdelijk cliënten van je overnemen?” Somber kijkt hij me aan. Zijn altijd opgewekte houding is weg, zijn rug gebogen, zijn schouders hangen. Van mij verlangt hij eigenlijk geen hulp, als collega wil hij gewoon zijn ei kwijt. “Ik weet dat je niet op mijn advies zit te wachten, maar doe eens op een moment dat het

jou past een visualisatie en zoek uit waarom je je cliënten opeens als een zware last ervaart. Misschien zit er nog oud zeer in de weg. Ken je de cd *Healing your Past Lives* van Roger Woolger?”

“Ja, die heb ik thuis liggen. Wie weet, doe ik dat wel.”

Een paar weken later kom ik Peter weer tegen. Hij ziet er opgeruimd uit en zegt: “Er zat inderdaad een oude gebeurtenis in de weg. Met mijn praktijk wilde ik stoppen, maar daar kijk ik nu heel anders tegenaan. Ik ga zelfs nieuwe cliënten aannemen!”

Met zijn goedkeuring, vat ik hier Peters ervaring samen. Voorafgaand aan het beluisteren van de visualisatie had hij zich een beginvraag gesteld: ‘Waarom vind ik therapie doen met cliënten opeens zo zwaar? Het lijkt of ik niet meer vooruitkom met mijn cliënten. Het is trekken en duwen. Waar komt dat gevoel vandaan?’

De visualisatie gaf hem het volgende inzicht. Peter: “Mijn lichaam voelt koud aan. Alsof het hard waait. Ik sta in een storm. Ik duw en trek aan iets, dat niet vooruit wil. Ik wil schreeuwen: kom, we moeten verder! Ik ben doodmoe van al dat getrek. Ik word boos. Het schiet maar niet op. Het regent hard en het waait enorm. Ik zie een ouderwetse boerenkar, die vastzit in de modder. Ik duw en trek, maar ik krijg de kar niet los. De grote houten wielen zuigen zich vast in de natte ondergrond. De rivier is buiten zijn oevers getreden. Het water komt op ons af! Ik moet de kar laten gaan, ik moet loslaten! Ik voel me verdrietig. Mijn vriend zit boven op de kar, ik ga hem verliezen. Hij wil niet van de kar afkomen, hij wil

onze eigendommen redden. Het gaat om huisraad, dat vastgebonden is met touwen op de kar. Samen zijn we op de vlucht voor het stijgende water.

Ik laat de kar los. Water overal. Voor ik er erg in heb, zwem ik in de rivier, tegen stroom in. Dat is bijna ondoenlijk. Wat ik aan heb, is nat en zwaar. Al onze bezittingen zijn in het water terechtgekomen en weggespoeld. Maar ik leef nog! Loslaten was een juist besluit, ik kon de oever zwemmend bereiken. Mijn beste vriend verdronk, hij hield vast aan zijn spullen.”

Peters toenmalige leven verliep na de verdrinking van zijn vriend weer normaal, maar het moment waarop hij zijn boeltje op de kar losliet en zijn vriend niet, bepaalde wél de rest van dat leven. Vaak vroeg hij zich af of hij niet nóg eerder had moeten vluchten, direct nadat de rivier buiten zijn oevers trad en het water snel steeg. Hij nam zich voor, om voortaan bij wassend water op tijd te vertrekken en zo weinig mogelijk spullen mee te nemen. In leven blijven is belangrijker dan goederen redden.

Peter is nu een man die weinig waarde hecht aan materiële zaken. Zijn belangrijkste persoonlijke bezittingen passen in één grote koffer.

En laat hij nou ‘toevallig’ een hekel hebben aan de alom bekende managersuitspraak: *samen de kar trekken*.

Een jaar geleden verhuisde hij vanuit Eindhoven naar Cuyk. Zijn woning met praktijk staat sindsdien op een prachtige locatie, met zicht op de rivier de Maas. De eerste keer dat hij meemaakte dat de uiterwaarden naast de rivier, na langdurige regenval, volliepen met

hoogstaand water, werd hij nerveus. De altijd zo rustige Peter vroeg zich af of hij een vluchtplan moest opstellen. Wat moest hij doen als het rivierwater zijn praktijk bereikte? Een *trigger* van jewelste, die hem op onbewust niveau aan een ervaring in een voorbij leven deed denken.

Gelukkig weet hij inmiddels, dat ‘trekken en duwen aan cliënten’ niet hetzelfde is als trekken en duwen aan een in de modder vastzittende kar. Soms kan een regressievisualisatie, in dit geval *Heel je vorige levens*, een stagnerend probleem vlot trekken.

Peter is nog steeds therapeut. Met plezier helpt hij weer cliënten vooruit, die zich emotioneel in zwaar weer bevinden of die vastlopen in relaties.



8. ESKIMOVROUW

Lichamelijke klachten kunnen vele oorzaken hebben. Maaïke, die last heeft van pijnlijke handen, polsen, armen en benen voelt zich bij vlagen dodelijk vermoeid. Nadat een entiteit is weggestuurd, enkele vorige levens in kaart zijn gebracht en oude geloofs-overtuigingen zijn bijgesteld, komt er tenslotte verbetering in haar gezondheid.

Maaïke (56) is coach en begeleidt cliënten die relatieproblemen hebben. Af en toe whatsappen we korte berichtjes naar elkaar, omdat we dezelfde persoon kennen die mantelzorg nodig heeft. Onze appjes zijn gezellig, maar tegelijkertijd oppervlakkig. Tot ze op een dag een berichtje stuurt, waarin ze vertelt dat ze zo enorm moe is.

Ik ken Maaïke als een opgewekte, actieve vrouw, die weinig klaagt over lichamelijke ongemakken, maar ik lees: “Ik kan niet eens zelf mijn sokken en schoenen

aandoen. Met mijn armen kan ik niet hoger reiken dan mijn schouders. Bukken gaat al helemaal niet en met heel veel pijn. Ik voel me uitgeput.”

Bij het lezen van haar appje zie ik een stokoud, kromgebogen vrouwtje voor me. Het is geen beeld uit een vorig leven van Maaïke, maar het gaat om een andere persoon. Heeft ze last van energie van iemand anders?

Grenzen aangeven

“Heb je veel contact gehad met ouderen, de laatste tijd? Hun energie misschien op je nek genomen?”

Meteen appt ze terug: “Oh, ons stokoude Tsjechische buurvrouwtje! Vorig jaar is ze gaan hemelen. Ze woonde naast ons vakantiehuis in Tsjechië en wij zijn na haar dood in haar woning geweest. Daarbinnen hield ik het niet uit, zo deprimerend. Ik werd er onwel van. Ze was al heel lang weduwe en kwijnde daar weg. Zo af-grijse-lijk!”

De ziel van de overleden buurvrouw - nog aanwezig in de Tsjechische woning waar ze haar eenzame laatste dagen sleet - vond herkenning in Maaïkes aura om aan te haken.

Direct zie ik een ander beeld, dat wél betrekking heeft op een vorig leven van Maaïke. Het gaat om een magere vrouw in oorlogstijd, vel over been. Familie kwijtgeraakt, in een gevangenenkamp gestorven. Omdat Maaïke wel gelooft in vorige levens maar er niet meteen belangstelling voor heeft, zeg ik niets. Wel adviseer ik om de

zielsenergie van de overleden buurvrouw los te koppelen van haarzelf.

“Je kunt háár levensmoeheid, gevoelens van eenzaamheid en het door ouderdom amper kunnen bewegen, loslaten. Die zijn niet van jou. Babbel haar ziel maar naar het licht toe.”

Vanwege Maaikes sensitiviteit en bekendheid met dolende zielen, is ze best in staat om niet-gewenste energie van een overleden persoon zelf te verwijderen. Het is aan haar wanneer en hoe ze dat precies doet.

De volgende dag ontvang ik al een appje van Maaike: “Ik voel me een stuk anders. Ik heb het dode vrouwtje naar het licht gebracht en gezegd dat de vermoeidheidsklachten bij háár hoorden, niet bij mij.”

In de dagen erna trekt Maaike zelf weer haar sokken aan en strikt ze de veters van haar schoenen. De ‘dodelijke vermoeidheid’ overvalt haar niet meer.

Toch blijft ze last houden van pijnlijke ledematen. “Mijn armen doen zeer. Ik kan mijn haren niet eens kammen, ik voel me gevangen in mijn eigen lijf. Lamgeslagen.” Tussen privéberichtjes door vraag ik of ze naar invloeden uit vorige levens wil kijken, vorige levens die mogelijk nog afronding nodig hebben, in de hoop dat haar pijnklachten verminderen.

Whatsappend ontdekken we inderdaad ervaringen uit vorige levens, waar het lichaam het zwaar te verduren had. Zoals het leven van een vrouw in de tweede wereldoorlog, die vastzat in een concentratiekamp. De

vrouw kreeg bij het verrichten van dwangarbeid stokslagen op haar nek en schouders. Ze leed honger en haar vermoeide lijf deed dagelijks pijn. Toch ging ze door en gaf ze niet op. Tot de dag dat ze niet meer kon opstaan en in de barak op haar brits bleef liggen. Ze stierf van honger en uitputting, maar had dat amper door.

In een ander leven was Maaïke een tot slaaf gemaakte man die op een suikerrietplantage werkte voor een hardvochtige baas. De slaaf maakte lange dagen onder erbarmelijke omstandigheden. Toen hij zijn baas een keer tegensprak, leidde die brutaliteit tot een gruwelijke afranseling waardoor hij tot aan zijn dood in dat leven nauwelijks één been kon bewegen en het andere been niet meer goed omhoog kreeg. Hij hield last van vlamme-nde pijnen in beide benen.

Maaïke herkent de zich herhalende geloofsovertuigingen, zowel van de man als de vrouw die ze eens was, in haar huidige leven. Nog altijd werkt ze te hard en te lang door, ook al is ze nog zo moe, met als gevolg dat ze zich 'gevangen voelt in haar eigen lijf' of 'lamgeslagen'. Zelden dient ze anderen van repliek en ze let slecht op haar persoonlijke grenzen wat betreft vele (mantel)zorgtaken binnen de familie.

Vervagende grenzen bij hulp en zorg verlenen aan cliënten is voor veel coaches en therapeuten een terugkerend item. Dat laatste herken ik bij mezelf, we moeten er samen om lachen. Eerst jezelf helpen, daarna pas de ander!

Het contact met Maaïke verandert van oppervlakkig naar intensief door de vele berichtjes die over en weer gaan. Ze ontdekt een vorig leven in de Katharentijd, waar ze als intuïtieve vrouw op de brandstapel belandde (en stierf met 'vlammende pijnen' in het vuur), en een leven als dader. Een grote sterke man, voortdurend in gevecht om grondgebied. Met het grootste gemak ging hij over landsgrenzen heen én over persoonlijke grenzen. Hij doodde tegenstanders door ze eigenhandig de nek om te draaien. Knak! Een geluid dat Maaïke de rillingen bezorgt.

Het is voor haar een verrassend inzicht, dat ook zij in een leven in staat was om ánderen pijn te doen.

Loslaten van oude schuldgevoelens en vastgeroeste gedachten over pijn en grenzen, resulteren bij Maaïke stap voor stap in pijnverlichting in het hier-en-nu. Werken aan vele kleine beetjes kan net zo effectief zijn als werken aan één groot trauma.

Ook bezoekt ze ter aanvulling op mijn speelse manier van therapie doen via whatsapp, een alternatieve arts die haar pijn verlicht met extra vitaminen, speciale mineralen en een aangepast dieet.

IJskoud

In één van onze berichtjes over mantelzorgactiviteiten schrijft Maaïke: "Ik zorg veel te veel voor iedereen. Ik voel aan mijn water, dat dat niet goed voor me is. Had ik maar beter naar mezelf geluisterd. Als ik te veel voor anderen zorg, dan is het *knak* en kan ik niet meer omhoogkomen. Vandaag heb ik het koud tot op het bot.

Mijn polsen, handen en armen verstijven. Ik kan niet eens meer iets oppakken wat vlak voor me ligt.”

Bij het lezen van haar berichtje ‘hoor’ ik plotseling keihard het geluid van krakend ijs. Ik zie het beeld voor me van een Inuit-vrouw, die door het ijs zakt en in een wak terechtkomt.

Alle eerdere door Maaïke gedane uitspraken over haar gezondheidsproblemen komen samen in een oude ervaring, die nooit goed begrepen is noch emotioneel verwerkt. Over dit vorig leven vertellen, zorgt voor een doorbraak in het helingsproces.

Het poolcirkelgebied, een koude omgeving met veel sneeuw. Een hard leven voor een jonge vrouw, moeder van kinderen. In barre winters houdt ze haar kinderen en anderen in leven met vis, die ze zelf vangt. Om bij de vissen te komen moet ze wakken slaan in bevroren water. Dit doet ze met primitief gereedschap, een kleine handbijl, gemaakt van dierlijk bot. Maaïke vertelt me in een audio-bericht: “Ik was een jonge moeder, die in het hoge noorden woonde, een Eskimogebed. Lang geleden. We hadden het hard te halen. In de winter, als alles dichtgevroren was, moesten we wakken slaan om toch nog vis te kunnen vangen, om te kunnen eten.

Op een dag sloeg ik een wak, maar ik had de dikte van het ijs niet goed genoeg gecontroleerd omdat ik met mijn hoofd bij mijn kinderen was. Ik hoorde een snerpnd geluid: KNAK! en zakte door het ijs. Ik raakte onder het ijs en kon de randen van het wak niet meer vastgrijpen.

Ik had primitief gereedschap gebruikt, normaal voor die tijd, maar ik kon ook niet meer reiken naar de bijl van bot, die boven op het ijs, naast het wak, lag. In het ijswater voelde ik, dat dit mijn einde betekende. Dat wilde ik niet! Ik maakte me zorgen om mijn en andere kinderen, die dan niet te eten zouden hebben. Ik had een moederrol voor velen, zeker weten, ik zorgde voor jan en alleman en nog veel meer. Daarin was ik figuurlijk over een grens heengegaan en nu letterlijk: door het ijs gezakt! Ik had me zogezegd op glad ijs begeven door me veel te veel te bekommeren om het eten voor iedereen. Was ik maar niet zo lang doorgedaan in het zorgen voor anderen.

Ik probeerde mijn schouders tegen de scherpe randen van het wak af te zetten om er toch nog uit te komen, maar mijn door kou verstijfde handen konden niets meer doen. Mijn polsen, armen en bovenarmen waren intens koud. Ik wilde me omhoog hijsen aan de afbrokkelende randen van het wak, me omhoogduwen, maar dat ging niet! Mijn lichaam deed zo zeer! Ik kon niets meer vastpakken. Het werd in- en in koud, mijn hele lichaam verstijfde. Ik kon me niet meer bewegen en verloor alle kracht. Dit ging snel.

Het laatste dat ik voelde was paniek en stijfheid overal. Alles in mijn lijf deed zeer van de kou. In dat leven stierf ik, zo jong nog, aan de bevriezingsdood. Het was een hard leven geweest en ik liet kinderen achter.

Dit is allemaal voorbij, het is lang geleden gebeurd. Zolang de Eskimo-vrouw nog stijfheid en pijn voelde, dacht ze dat ze nog kans maakte om uit het wak te

komen en terug te keren naar haar kinderen. Dat is toen niet gelukt.

Ik wil alle geploeter, stijfheid, kou tot in mijn botten, mijn ledematen nauwelijks kunnen buigen, het krachteleze, de pijn in mijn onderarmen, handen en polsen en schouders in dat oude leven laten.

Toen luisterde ik niet goed naar mijn intuïtie, ik was te veel bezig met zorgen voor anderen. In mijn leven nu, in Nederland, wil ik vooruit kunnen en me soepel bewegen. Mijn eigen verantwoordelijkheid dragen, niet die van anderen. Mijn eigen gevoel volgen.

Mijn kinderen zijn intussen volwassen, ze kunnen voor zichzelf zorgen. Natuurlijk, het blijven mijn kinderen, maar ik heb mijn eigen leven en eigen dingen. (Mantel)zorgtaken binnen de familie behoren niet allemaal tot *mijn* verantwoordelijkheid. Ik ben vrij en kan weer ontspannen door het leven gaan met soepele, sterke spieren en botten.”

Warm

Als je niet goed voor jezelf zorgt, laat je lichaam op een bepaald moment van zich horen. Het geeft een signaal af en gaat pijn doen.

Het kan de moeite waard zijn om zo’n pijnlijke boodschap te onderzoeken. Wat wil je lichaam je duidelijk maken? Waarom zit je niet goed in je vel, in je eigen energie? Lekt er levensenergie weg? Naar wie of wat? Een entiteit, een niet goed afgesloten, oude ervaring?

Het contact tussen Maaïke en mij is weer als vanouds: gezellig en oppervlakkig. Soms spreken we voor elkaar een audio-berichtje in. Samen hebben we een manier gevonden om elkaar te attenderen op onze (mantel)-zorggrenzen. Wanneer zorgtaken ons te veel worden, blazen we stoom af door elkaar een appje te sturen. Om onszelf te herinneren aan: eerst goed voor onszelf zorgen, daarna pas hulp geven aan anderen.

Laatst kreeg ik een opgewekt berichtje van haar: “Ik lig nú in warm water te badderen. Heerlijk!” Ik appte terug: “Lekker. Geniet van die warmte, dat is goed voor je botten. Alle beetjes genezing helpen.”



9. VERSLAAFD AAN LIPPENSTIFT

In één consult meerdere vorige levens in kaart brengen rondom een specifiek thema, wordt door reïncarnatietherapeuten 'rijgen' genoemd. Het doel van aaneenrijgen van situaties uit het verleden die op elkaar lijken, is inzicht vergaren.

**Waarom kan ik niet zonder mijn favoriete lippenstift?
Wat hebben vorige levens daarmee te maken?**

Iedere dag gebruik ik lippenstift, liefst in een opvallende kleur. Op dit moment is *shock pop*, een felle fuchsia roze tint, mijn favoriet. Met lippenstift opdoen, begon ik op mijn twintigste toen ik in het bedrijfsleven werkte als managementassistente. Onder invloed van de destijds heersende mode stiftte ik mijn lippen tien jaar lang auberginerood, wijnrood of bordeauxrood.

Met de overstap naar het therapeut zijn in de alternatieve gezondheidssector wijzigde ik rode tinten in fuchsia roze.

Verslaafd

Royaal bleef ik de vettige substantie op mijn lippen smeren, van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat. Op zijn minst ieder uur de kleur even bijwerken, én nadat ik gedronken of gegeten had. Collega's lachten me nog net niet uit als ze me in de weer zagen met een spiegeltje en mijn lippenstift. Binnen de alternatieve gezondheidssector gold vrij lang: een lichaam houd je 'puur natuur'. Okselhaar mocht welig tieren, hoofdharen hoorden gewoon grijs te blijven zonder haarverf te gebruiken en make up, zeker lippenstift, was uit den boze.

Collega-therapeuten vonden me een tutje, maar ik kon niet zonder mijn lippenstift. Altijd en overal had ik een lipstick bij de hand en thuis lag een reserve-exemplaar klaar. Want stel je voor dat 'mijn kleur' opeens niet meer verkrijgbaar zou zijn. Ik was lippenstiftverslaafd en kon niet meer zonder een vettig aanvoelend kleurtje op mijn lippen.

Visschubben voor de glans

Er moest een reden zijn waarom ik zo vasthield aan felgekleurde lipstick. Gezichtscreme en foundation gebruik ik niet en wangen, wimpers en wenkbrauwen kleur ik nooit. Mijn haren verf ik dan weer wel, als het grijs gaat overheersen. Dat ik graag donkerbruine of

zwarte eyeliner gebruik om mijn ogen te laten spreken, begrijp ik. De Egyptische *wing!* Volkomen logisch, met herinneringen aan vorige levens als tempelpriesteres in Soemerië en het oude Egypte. Met eyeliner rondom mijn ogen voel ik me vrouwelijk.

Dat glanzende en gekleurde lippen seksuele interesse uitstralen en dat rood en knalroze krachtige energieke kleuren zijn, is me bekend. Vrouwen kleuren hun lippen al eeuwenlang en de meest gebruikte kleur is rood.

In het oude Mesopotamië vermaalde men edelstenen, in het oude Egypte kleurden vrouwen én mannen de huid rondom de ogen (en lippen) met pulp van gemalen steen. Aan dit tot poeder gemalen gesteente voegde men bloed toe van kleine kevertjes, plantenextracten en een snufje gedroogde visschubben voor de glans. Gets. Dode kevertjes en visschubben.

Toch voelde mijn vorige leven als priesteres in Egypte, en een leven als danseres in een Griekse tempel niet als dé verklaring waarom ik zo nodig altijd een kleur op mijn lippen wil hebben.

Sexy rood

Eeuwenlang werd het gebruik van rode lippenstift toegeschreven aan prostituées. O ja, in een vorig leven ben ik ook ooit bordeelhoudster geweest. Nadat ik als jonge vrouw me het vak eigen had gemaakt om mannen te verleiden om in mijn levensonderhoud te voorzien, en daar erg goed in werd, nam ik op middelbare leeftijd andere en jonge vrouwen in dienst. Ik was te oud om de

hoer te blijven spelen. ‘Mijn meisjes’, zoals ik ze toen noemden, waren jong en onervaren. Ik leerde ze hoe ze zich moesten kleden, opmaken en hoe ze mannen moesten behagen. Goedlopende business, seks verkoopt. Hoe roder en glanzender hun lippen en wangen, des te meer klandizie en inkomsten.

Breng ik daarom roodgekleurde lippen onbewust in verband met zelfstandige vrouwen die financieel onafhankelijk zijn?

Vanaf de 16^e eeuw gingen niet alleen prostituées in de weer met gekleurde lippen, maar ook dames van adel en koninklijke bloede. In die tijd maakten ze een papje van Arabische gom, karmijn, eiwit en vijgensap en smeerden dat op hun lippen. Felle rode kleuren staken mooi af tegen hun ivoorwit gepoederde gezichten en witte pruiken op hun hoofd.

Mmm, nee, in die periode was ik een welgestelde dame die zich juist ergerde aan strakke korsetten en zware rokken. De toen heersende mode om wenkbrauwen weg te scheren en de haarlijn op het hoofd zo ver mogelijk naar achteren op te scheren, bezorgt me nog steeds rillingen. Lippen mochten slechts in het midden van kleur worden voorzien. Niet mijn smaak, zo’n gekleurd pruillipje.

Smeer ik daarom rijkelijk met lippenstift, als tegenhanger van die tijd waarin ik me als vrouw in een mannenwereld wat kleding betreft gevangen voelde?

Bloedrood

In 1770 nam het Britse parlement een wet aan die bepaalde dat vrouwen die hun lippen kleurden, berecht konden worden wegens hekserij!

De keer dat ik in een voorbij leven als eenvoudige intuïtieve vrouw per ongeluk voor het gerecht kwam als 'heks', was ik zo arm dat ik me niet bezighield met lippensmeersels. Uit dat leven onthield ik wel deze tip: bijt op je lip totdat-ie bloedt en smeer het helderrode bloed met je vinger uit over je lippen (en jukbeenderen). Dan zie je er als vrouw appetijtelijk uit voor gevangenenbewakers en gerechtsdienaars. Misschien kon je met vuurrode lippen alsnog mannen betoveren in de hoop de vrijheid terug te krijgen.

Fabrieksmatig werd lippenstift voor het eerst gemaakt in de tweede helft van de 19e eeuw. Franse parfumeurs ontwikkelden op basis van hertenvet, olie en bijenwas een lippensmeersel.

Ah, ja, ik herinner me dat uit een leven als Française, begin 1900. Eerst verkochten ze een vettig smeerseltje verpakt in lichtbruin papier, daarna in kleine ronde blikjes. Met een piepklein kwastje erbij om het op je lippen te kunnen aanbrengen. Pas in 1911 kwam de lippen'stift'. In een kleine metalen cilinder, met een mini handeltje aan de zijkant om de stift omhoog en omlaag te bewegen. Wat een geweldige moderne uitvinding!

In dat leven kreeg ik van mijn toenmalige echtgenoot regelmatig cadeautjes. Een halsketting, oorbellen, een wit kanten schort. De meest bijzondere verrassing die ik

van hem kreeg was de allereerste lippenstift. Trots liet ik die metalen cilinder aan vriendinnen zien.

Blij zijn met iedere gekochte lippenstift, dat gevoel hoort bij dat Franse leven. Gevaren van lippenstift doen me weinig. Als iemand zegt: 'Je krijgt grote hoeveelheden lippenstift naar binnen bij het eten', denk ik: dat zal wel. Blijkbaar nooit ziek geworden door vergiftiging van al dat lood, kwik, arsenicum en vermiljoen dat in de eerste lippencrèmes was verwerkt.

De Azteek

Ik vroeg rond in mijn hedendaagse vriendenkring. Wat vinden jullie van vrouwen die lippenstift opdoen? De één vond rode lippen hoerig, de ander sexy, weer anderen maakte het niets uit. 'Je had toch een vorig leven als hermafrodit in China, heeft het daarmee te maken? Dat je je vrouwelijkheid nu wil benadrukken?' 'Ben je een indiaan op oorlogspad geweest? Met van die gekleurde strepen op je gezicht?'

Die laatste opmerking raakte me. Opeens had ik een hele reeks herinneringen te pakken. Kleurrijke beelden. Herinneringen aan een leven als Azteek. Een timide, verlegen jongen die weinig sprak, maar er wel van droomde dat stamleden op een dag ook eens naar hem zouden luisteren. Naar wat hij te zeggen had.

De sjamaan van de stam was zijn grote voorbeeld. Een forse man, bont gekleurd in tropisch blad, met een schitterende verentooi op het hoofd. Bij speciale ceremonies smeerde het stamhoofd geplette **paarsrode**

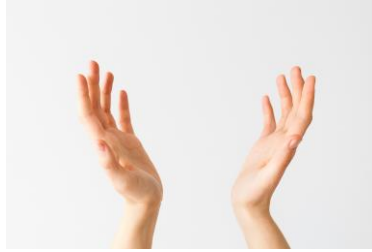
vruchten op zijn lippen en rondom zijn mond, ten teken dat iedereen er het zwijgen toe moest doen om naar hem te luisteren. Wat hij vertelde was belangrijk! De verlegen jongen wenste dat ook *hij* op een dag gehoord zou worden, maar dat lukte niet.

De jonge man trok zich steeds verder terug in zichzelf en sprak zich zelden uit. Als volwassene werd hij somber en bleef hij verlegen. Om zijn dagen door te komen kauwde hij op de knoppen van een bepaalde plant, die hem een verdoofd gevoel gaven. Hij raakte daaraan **verslaafd**.

Het is nu honderden jaren later. Ik ben in mijn huidige leven zo'n brave miep die nog nooit verdovende middelen heeft gebruikt. De enige verslaving die ik heb, is gekleurde lippen. Net als de Aztekenjongen wil ik dat er zo nu en dan naar me geluisterd wordt.

Met lipstick opdoen, begon ik toen ik jong en onzeker was in mijn eerste baan. In het bedrijfsleven hielp de donkerrode kleur op mijn lippen me ongemerkt in contact met anderen. Ik werd gezien en sprak me uit. Waarschijnlijk ook dankzij de in mijn onderbewustzijn sluimerende vage herinnering aan de Azteken sjamaan met die paarsrode smurrie op zijn lippen. De illusie uit het verleden: *met gekleurde lippen luisteren ze naar je*, hield lang stand.

Waar een lipstickverslaving al niet vandaan kan komen en wat je met 'vorige levens rijgen' al niet kunt uitpluizen...



10. LOSLATEN OF VASTHOUDEN

‘Ga verder met je leven, laat die situatie of die persoon nou toch eens los!’ Niet iedere ontvanger is blij met zo’n, overigens vaak goed bedoeld, advies.

Reageer jij geïrriteerd of misschien wel boos op een loslaat-tip, dan is er mogelijk meer aan de hand. Wat, als ‘je aan iets of iemand vastklampen’ in een vorig leven ooit de beste optie was? *Let it go* wordt in zo’n geval pas makkelijker als je nu weet, dat het veilig is om los te laten.

Iemand wil van een probleem af en gaat met behulp van regressie/reïncarnatietherapie terug naar de bron-oorzaak, meestal een trauma, in het verleden. De oude pijnlijke gebeurtenis wordt op verschillende niveaus aangepakt (inzichtelijk, emotioneel, lichamelijk) en daarna kunnen niet meer ter zake doende geloofs-overtuigingen - uit bijvoorbeeld een vorig leven - worden losgelaten. *Piece of cake*. Lastiger is het, als loslaten onderdeel uitmaakte van een oude, pijnlijke ervaring.

Circus

Begin dit jaar viel een circusartiest uit een groot, tien meter hoog ronddraaiend rad: *The Wheel of Death*. Deze act bestaat al tientallen jaren en het gaat bijna altijd goed. *Rad des Doods* klinkt enger dan het in werkelijkheid is. De gevaarlijke stunts die de acrobaten kunnen uithalen in het draaiende rad zijn het resultaat van jarenlange training en precisiewerk. Ze zitten expres niet gezeurd aan veiligheidskabels, omdat dit hun bewegingsvrijheid zou beperken en de stunt minder spectaculair maakt. Deze keer ging het toch mis: één van de artiesten viel van grote hoogte naar beneden uit het draaiende rad en werd met ernstige botbreuken afgevoerd naar een ziekenhuis. Het circusprogramma werd tijdelijk stilgelegd.

Ik dacht terug aan Femke, een cliënte die ik in therapie heb gehad. In een vorig leven was ze trapezemedewerker in een circus geweest.

Femke had moeite om haar partner en andere mensen in haar omgeving te vertrouwen. In het aangaan van relaties gaf dat problemen. Ook had ze last van hoogtevrees. Een ladder opklimmen durfde ze niet en zwabberende touwladders vond ze griezelig.

Femkes problemen waren terug te voeren op een gebeurtenis in een vorig leven als acrobaat in een rondreizend circus. De relatie tussen de acrobaat en zijn collega, waarmee hij een gevaarlijk trapezenummer opvoerde in de nok van de circustent, was niet best.

Toch deden ze iedere avond hun act zonder vangnet; sensatie leverde veel betalende bezoekers op. De twee mannen werkten jaren samen in goede harmonie, totdat ze verliefd raakten op dezelfde vrouw. Dat zorgde voor onderling wantrouwen.

Op een avond ging de trapeze-act mis. Een ogenblik van onoplettendheid - terwijl ze juist hoog in de lucht op elkaar moesten kunnen vertrouwen - zorgde ervoor dat de acrobaat misgreep bij het overpakken van de stok die tussen twee koorden hing. De ingezette dubbele salto mislukte en hij smakte van grote hoogte naar beneden. Bij het neerkomen op de grond liep hij botbreuken op, die het einde inluiden van zijn circuswerk.

“Ik liet te vroeg los”, was zijn conclusie, “dat had ik nooit moeten doen”. De trapezeman bedoelde de stok tussen de koorden, maar het begrip loslaten kreeg op zielsniveau een andere betekenis: als iemand niet voor de volle honderd procent te vertrouwen is, gebeurt er iets ergs.

Femke ontdekte nu, dat die oude oorzaak-gevolgkoppeling niet meer klopte. Loslaten en op anderen vertrouwen, was niet zo gevaarlijke als ze steeds had gedacht. Langzaamaan keerde het vertrouwen in haar huidige partner en anderen terug; ook haar hoogtevrees verminderde drastisch.

Opvangen

In het boek *Hé, waar ken ik je van?* beschreef ik de relatie tussen de studenten Heleen en Sjoerd. Sjoerd

werd Heleens rots in de branding tijdens een moeilijk universiteitsjaar. Over Sjoerd zei ze: “Ik voel me zo veilig bij hem, zo vertrouwd. Hij vangt me op, als ik val.”

Met een psychologe voerde ze gesprekken over hoe lastig ze het vond om Sjoerd los te laten nadat hun liefde eenmaal over was. Bij mij zocht ze uit, of er niet meer zat achter haar loslaatprobleem?

We ontdekten, dat in een vorig leven rond 1800, Heleen en Sjoerd familie van elkaar waren geweest. Sjoerd was de grote broer, Heleen het kleine zusje. De familie woonde hoog in de bergen. Het kleine zusje was blind en afhankelijk van onder andere haar grote broer. Hij beschermde haar en onder zijn leiding gingen ze regelmatig op pad. Dat ging lang goed.

Tot broer en zus een keer samen naar een lager gelegen bergdorp afdaalden. Broer leidde zijn blinde zusje. Het slingerende bergpad was gevaarlijk. Ze hielden elkaars hand vast. Onderweg kregen ze woorden en sprak de broer voor het eerst uit, dat hij de verantwoordelijkheid om altijd op haar te passen, als een steeds grotere last ervoer. Het meisje schrok, dit verwachtte ze niet.

Op ongeveer hetzelfde moment ritselde er een beest bij haar voeten in het struikgewas. Van schrik struikelde ze. Haar broer greep haar arm vast, zodat ze niet zou vallen. Het zusje voelde alleen nog de hand van haar broer, haar voeten voelden geen grond meer onder zich.

Allebei lieten ze los, hun handen niet langer verbonden.

Heleen: “De val lijkt eeuwig te duren, het is net alsof ik vlieg. Ik ben bang voor de klap die komen gaat, maar die

voel ik niet eens meer, ik ben al lang uit mijn lichaam en 'sta' naast mijn broer, die afscheid neemt van zijn zusje en van een leven met een zware last op zijn schouders. Ik ben trots op mijn grote broer. Al blijft hij zich zijn leven lang schuldig voelen, we wilden allebei niet meer."

Doordat haar grote beschermende broer van toen als Sjoerd weer in haar huidige leven opdook, werden herinneringen uit Heleens vorige leven opgerakeld. Bijna ongemerkt verschoven hun rollen. Sjoerd werd in plaats van geliefde verzorger haar *opvanger*, Heleen het 'van hem afhankelijk meisje'. Totdat ze hem los kon zien van dat voorbije leven. De relatiebreuk nu was pijnlijk, maar ze kon het aan. Loslaten betekende niet langer te pletter vallen.

Kind loslaten

In het boek *Waarom Esther geen Robinson werd* schreef ik over Hannah (48). Haar volwassen zoon was beroeps-militair en hij werd regelmatig uitgezonden op vredes-missie naar oorlogsgebieden in het buitenland. Afscheid nemen viel haar telkens zwaar, vooral wanneer dat plaatsvond in aanwezigheid van andere militairen die tegelijk met haar zoon op missie vertrokken. Ze kon slecht tegen het geluid van 'al die marcherende laarzen' en ze vond het vreselijk om 'hem zo te moeten laten gaan'.

Natuurlijk maakte ze zich gewoon zorgen als moeder, maar er was meer aan de hand en ze wist niet goed wat.

In therapiesessies werkten we aan emotionele herinneringen aan een vorig leven dat Hannah had gehad in de Tweede Wereldoorlog. In een concentratiekamp werd ze als moeder op brute wijze gescheiden van haar achtjarige zoontje. Zijn handje loslaten, betekende hem voorgoed kwijtzijn.

Niet zo vreemd, dat Hannah afscheid nemen associeerde met definitief loslaten en een groot verdriet. Ze zag haar kindje in het kamp niet meer terug. Deze loslaat-ervaring liet zijn sporen na, als kleine krasjes op Hannahs ziel. Pas toen ze wist dat de combinatie 'zoon+oorlog' toen en nu anders was, verdween haar huidige angst 'dat ze hem niet meer terug zou zien'.

De diepte instorten

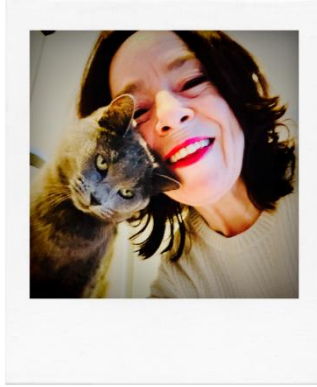
Ik werd wel eens misselijk als ik naar keiharde actiefilms keek. Het vele geweld in zulke films vond ik onprettig, maar als er een scène voorbijkwam waarin iemand op de handen van zijn tegenstander ging staan, drukte ik geschrokken mijn handen tegen mijn oren en werd ik echt onpasselijk. Het waarom ervan, dat liet me niet los.

Vandaar dat ik uitzocht waar die reactie vandaan kwam: een vorig leven als Romeins garnizoenssoldaat. In een vijandelijk gevecht duwde ik mijn tegenstander van een hoge rotspartij af. In een uiterste poging om niet te vallen, greep hij zich vast aan een uitstekende boomwortel. Ik schopte tegen zijn handen, hij liet niet los. Daarna zette ik mijn rechtervoet op één van zijn handen.

Ik hoorde hoe de botjes kraakten! Hij liet los en stortte naar beneden, zijn dood tegemoet.

Op dat moment voelde ik me winnaar; pas eeuwen later kwam het schuldgevoel over hoe ik hem gedood had. Tja, het gaat in voorbije levens óók om schuld en schaamte.

Reageer jij geïrriteerd op een vriendelijk bedoeld advies om iets of iemand los te laten, weet dan dat er - en soms zelfs letterlijk - meer aan de hand kan zijn (geweest).



WIE MAAKTE DIT E-BOOK?

[Marianne Notschaele-den Boer](#) is regressie- en reïncarnatietherapeut én auteur van boeken en artikelen over vorige levens, reïncarnatie(therapie) en paranormale ervaringen.

www.vorigelevens.nl

www.mariannenotschaele.nl

[Blog Vorige Levens](#)